شـري سـتـنـام سـاکـي

انمرت وچن

۽

جيوني

ستگرو سوامي شري ماڌوداس مهراج

شري ستنام ساکي

انمبرٿ وچن

۽

جيوني

ستگرو سوامي شري ماڌوداس مهراج

لکندڙ ۽ گڏ ڪندڙ:
شريمتي لکشمي ڪيسواڻي
جمناداس ڪيسواڻي

ڇپائيندڙ:
شري ماڌوداس ٽرسٽ
پريم پرڪاش آشرم آدرش نگر، اجمير

جلد ۲۰۰۰]   حق واسطا قائم   [دفعو ۱

19 - 5 - 85

اوم شري ستنام ساکي

شري ١٠٠٨ پريم پرڪاش منڊلاچاري
ستگرو سوامي ٽيئونرام مهراج
ٽنڊو آدم سنڌ

ملڻ جو هنڌ :

پريم پرڪاش آشرم

آدرش نگر، اجمير

ڇپائيندڙ : شري ماڌوداس ٽرسٽ
پريم پرڪاش آشرم، آدرش نگر، اجمير

ڇپيندڙ : ڪنيالال ڪرنا، سنڌ پرنٽنگ پريس
ڪيسر گنج، اجمير

اوم شري ستنام ساکي

ستگرو سوامي شري ماڌوداس مهراج

مختصر جيوني

ستگرو سوامي شري ماڌوداس مهراج

اوم شري گڻيشاءِ نمه
اوم شري گرو پرماتمائي نمه
اوم شري سرسوتي ماتا ديوي ني نمه
اوم شري سرو انترجامي ڀڳوان ني نمه

شري ڪرشن ڀڳوان گيتا ۾ چيو آهي ته جڏهن ڌرم جي هاڃي ٿئي ٿي ۽ ڀڳتن تي ڀيڙ پوي ٿي تڏهن ڀڳوان خود ديهه ڌاري ڌرم جي رکشا ڪرڻ لاءِ ۽ گيان جو پرڪاش ڦهلائڻ لاءِ ڌرتيءَ تي جنم وٺي ٿو.

اهڙيءَ طرح سنت جن به ڀڳتن جي ڪلياڻ ڪرڻ لاءِ انساني چولي ۾ اچي اگيان جي اونداهه کي هٽائي گيان جو پرڪاش ڦهلائي، تپتل دلين تي ٿڌو ڇنڊو هڻي آتم گيان روپي امرت پيارين ٿا.

سنت شرومڻي، برهم گياني، برهم نشٺي پرم پوڄيه گرو مهراج سوامي ماڌوداس جن به ڀڳتن جي ڪلياڻ ڪرڻ لاءِ ئي ديو لوڪ مان اچي انساني ديهه ڌاري پريم جو امر پرڪاش ڦهلايو.

سوامي ٽيئون رام جن پڌاريا. سوامي ٽيئون رام جن
کي پرم پرڪاشي چوندا هئا. ڇاڪاڻ ته سندن جهڙو
سڀني ڌرمن، سڀني ذاتين، سڀني ورنن ۽ آشرمن
سان پيار هوندو هو ۽ سڀ ڪنهن کي آدر ستڪار سان
ڏسندا هئا ۽ سڀني سان پريم جو ورتاءُ ڪندا هئا.
تنهن ڪري سندن پرم پرڪاشي نالو پيو ۽ ويو تنهن
ڪانسواءِ سوامي جن خود پرم پرڪاشي منڊل استاپت
ڪيو ۽ پاڻ انهيءَ منڊل جا آچاريه هئا جنهن ڪري
سوامي ٽيئون رام مهراج جن کي پرم پرڪاشي منڊلا
چاريه چوندا آهن. سوامي ٽيئون رام مهراج جن سنڌ
ديش جي حيدرآباد ضلع جي ڪنڊو نالي هڪ شهر ۾
سنبت ١٩٤٤ آکاڙ مهني جي ٤ تاريخ چنڊ تٿ ڇنڇر
ڏينهن جنم ورتو هو. سندن پتا جو نالو ڀڳت چيلارام
هو ۽ سندن ماتا جو نالو ماتا ڪرشناوتي ديوي هو.
بالڪ اوستا ڪنڊوءَ ۾ گذاري پوءِ ٽنڊي آدم شهر جي
ڏکڻ طرف واريءَ جي ڀٽ مٿان هڪ سندر استان
استاپت ڪيو، جنهن کي امراپور دربار ڪري چوندا
هئا. ان دربار جي چوطرف هڪ سندر باغيچو هو.
ان باغيچي ۾ هڪ سيتل ۽ مٺي جل جو کوهه هو جنهن
مان سڄي دربار ۽ باغيچي کي پاڻي ملندو هو. هي
امراپور دربار سڄيءَ سنڌ ۾ وڏي ۽ مهاسندر هئي.
سوامي جن سڄيءَ سنڌ جي شهر شهر ۾ رام نام ۽ سنتن

سوامي جن جو جنم سنبت ١٩٧١ عيسوي سنه ١٩١٣
ويساک مهني جي ١٩ تاريخ ٻنڊ ڳوٺ تعلقي هالا
ضلع حيدرآباد سنڌ ۾ پوجنيه ڏاڏي صاحب گيهومل
داسواڻي جي ڪل ۾ پتا صاحب مولچند کتري جي
گهر ماتا ديوي ٻائيءَ جي گرڀ مان پرانه ڪال ۴
ٻجي ٿيو.

سوامي جن جي ڪنڊلي تمام سٺن گرهن ۾ هئي
تنهن ڪري برهمڻن انهيءَ وقت ئي چيو ته هي ٻالڪ
وڏو ودوان ۽ تمام تياڳي ٿيندو. سوامي جن کي
سندن پتا پنجن سالن جي عمر ۾ اسڪول پڙهڻ لاءِ
ويهاريو جتي هو هوشياريءَ سان علم پرائڻ لڳا. پر
ٻالڪ لاءِ پهرين پاٺشالا گهر آهي جتي هو ماتا پتا
روپي گروءَ کان گيان جو پهريون سبق پرائي ٿو.
سوامي پريو پريم جو پهريون پيالو گهر مان ئي پيتو.
سندن پتا صاحب پرڀوءَ جا پيارا هئا. هو پرڀات
ويلي اٿي ڀڄن ڳائيندا هئا. سندن ڪاڪو سيٺو مل
ٻي ڏاڍو هري ڀڳت ۽ ستسنگي هو ۽ انهيءَ جو سوامي
جن سان ڏاڍو پريم هوندو هو. هو کين هر روز پاڻ
سان گڏ ستسنگ ۾ وٺي ويندا هئا. سوامي جن مٿان
ستسنگ جو ڏاڍو گهرو اثر پيو جنهن ڪري سندن
سڀاءُ تمام مٺو ۽ سيتل ٿي پيو.

انهن ڏينهن ۾ ان ڳوٺ ۾ ڀاڳن سان ستگرو مهراج

ڪري سندن موهه ھن سنسار مان نڪري وڃي ٻرپوءَ جي چرنن ۾ لڳو. ڪجهه ڏينهن هو ٻي مٺو تي کهر ۾ گذاريندا رهيا. پر ٿورن ڏينهن ڪانپوءِ گهر ڇڏي ڳوٺ جي ٻاهران هڪ وڻ تي چڙهي وڃي ويٺا اُتي هو پرڀوءَ جي ڀڳتيءَ ۾ لين ٿي ويندا هئا. سندن گهر وارا هن کي ڪاڏو ڏيڻ جي ڀالي وڻ تان هيٺ لاهڻ جي ڪوشش ڪندا هئا. پر جن جو من پرڀو روپي امرت پي رهيو هو انهن کي اُڄ بک جي ڪهڙي پرواهه. آخر رات ويلي سندن مائٽ ۽ ڳوٺ وارا واپس هلي ويندا هئا. تڏهن سائين جن هڪ پهر رات گذرڻ ڪانپوءِ وڻ تان لهي ان جي پرسان راڇورام جي مڙهيءَ ۾ وڃي ٿوري دير آرام ڪري ڪوهه تان اشنان ڪري امرت ويلي شري راڇورام کان گائين وديا جو منتر وٺندا هئا ۽ اچو صبوح ٿيڻ کان اڳ ئي وڻ تي چڙهي هري ڀڄن ۾ لين ٿي ويندا هئا. اهو سلسلو گهڻائي ڏينهن هليو. آخر ۾ سوچيائون ته هيئن روز روز پرڀوار جا ماڻهو ۽ ڳوٺ وارا پيا مونکي مايا موهه ڏانهن ڇڪيندا تنهن کان سٺو آهي ته جنهن درويش جو درشن مون ڪجهه ڏينهن اڳ ڪيو هو ۽ اڄ ٻه جڏهن ٻرپوءَ جو سمرڻ ڪريان ٿو ته ان درويش جو ئي ٿو روپ اکين اڳيان اچي، سو ڇو ڪين ان جي چرنن ۾ شرڻ وٺان.

ڌرم جو پرچار ڪندا هئا ۽ منڊلي وٽي رٿن ڪندا رهندا هئا. اهڙيءَ طرح سان پرچار ڪندا هڪ ڏينهن اچي پنڊ ڳوٺ ۾ پهتا. سو بالڪ ماڌو ڪي سندن چاچو ڀڳت سيٺومل وٽي اني گروجن جي چرڻن ۾ پهتا. بالڪ اهڙي پورن گروءَ جو درشن ڪري ڏاڍو خوش ٿيو ۽ ان وقت ئي من ۾ اهو سنڪلپ ڪيائين ته ان مها پرش کي پنهنجو گرو بڻائيندس ۽ سچي لگن سان ان ڏينهن کان وٺي پنهنجو من سنسار جي مايا موهه کان ويو پليندو ۽ پريوءَ سان تار ويو جوڙيندو.

سوامي جن هي اوتاري جنم ورتو ئي انهيءَ لاءِ ته هو سنسار جي ماڻهن کان نام جي ڪمائي ڪرائي سندن جيون سڦلو ڪري ۽ کين ڀوساگر مان پار لڳائين. اهو مقصد ته کين پورو ڪرڻو ئي هو ۽ گيان جو ديپڪ ته جلائڻو هو ان کي صرف چڻنگ لڳڻ جي ضرورت هئي.

سچ پڇ هاڻي ان چڻنگ لڳڻ جو سمو اچي پهتو جو سندن ماتا صاحب ديوي بائيءَ جو ويلو ٿي رهيو هو. ان ولم ۾ سندن گهر ۾ هڪ نماڻي ٻولڙ ڪنيا جنم ورتو جنهن جو نالو مولي بائي رکيو ويو. پر ماتا ديوي بائي جو ديهانت ٿي ويو. سوامي جن جو پنهنجي ماتا سان تمام سچو پيار هو. ان ڪري هن حادثي کي هو برداشت نه ڪري سگهيا. هن غم

پر جيئن ته سوامي جن جي عمر ١١-١٢ سال هئي تنهن ڪري ڪجهه ڏينهن لاءِ وديا پراپت ڪرڻ لاءِ ماهر ودوانن ڏانهن روانو ڪيو جتان هو سنسڪرت پرشن ۽ گائن وديا پراپت ڪري واپس پنهنجي گروءَ جي چرنن ۾ پهچي ويا. گرو مهراج هنن لئي ڏاڍو پرشن ٿي روز جيڪي دربار تي ٿيندو هو ستسنگ ويهڻ ۽ پنهنجي هٿن سان گڏ ستسنگ ڪرائڻ ۽ پروچن ڏيڻ ۾ ماهر ڪندا ويا. جڏهن گرو مهراج جن منڊلي وٺي ستسنگ ڪرڻ لاءِ ٻاهر ويندا هئا تہ ان منڊليءَ ۾ سوامي جن کي بہ ضرور وٺي ويندا هئا. اهڙي طرح سڄي اتر ڀارت، هردوار، ڪاشي، ڪشمير، بنارس پنجاب ديش ۾ پروچن ڪرائيندا ۽ مترن جو اچار ڪرائيندا جڳهہ جڳهہ جي استانن جي مهما جو گيان ڪرائيندا ڪين ان وديا ۾ پرپورڻ ڪندا رهيا.

واپس جڏهن امراپور استان تي پهتا تڏهن محسوس ڪيائون تہ هاڻ ماڌوداس پورڻ ساڌ ٿي چڪو آهي انڪري هنن کي پنهنجي منزل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي استان تي موڪلڻ گهرجي جيئن سنسار جا ماڻهو سندن آتم گيان ۽ پرڪاش جو پورو پورو لاڀ وٺي سگهن. انڪري گروجن ماڌوداس جن کي پاڻ وٽ گهرائي آگيا ڪئي تہ ٻچا تون حيدرآباد جو ٻالڪ آهين ۽ ان استان تي تنهنجي هن وقت ضرورت

اهو ويچار من ۾ ايندي ئي وڃڻ تان لهي پنڌ
ڪرڻ شروع ڪيائون. منزلون هڻندا وڃي ننڍي آدم
۾ امراپور دربار تي سوامي ٽيئونرام جي چرڻن ۾ سيس
نمائي گرو منتر جي پرارٿنا ڪيائون. سو سائين ٽيئونرام
جن سندن سچي پريم جي پريکشا وٺڻ لاءِ سندن کي
ڏکڙا ڏيئي گهر موٽي وڃڻ لاءِ چيو. پر آخر جڏهن
سائين جن واپس موٽڻ کان نابري واري ويٺا تڏهن
چيائون ته جيڪا ڪرت ڪار پيا شش پيا ڪن سا
وڃي ڪر. اهو ٻڌي سوامي جن ڏاڍو پرسن ٿيا ۽ پاڻ
گرو ڀڳتي ۽ آشرم جي شيوا ۾ تن من سان لڳي ويا
۽ رات جي وقت آشرم جي ٻاهران ڪڏا کوٽي ويٺا
ڀڳتي ڪندا هئا. پر ٿورن ڏينهن کانپوءِ سچ پچ
سندن پريوار وارا اُتي آشرم تي پهچي ويا ۽ سندن
کي ڌمڪائي هيسائي واپس ٻنڌ ڳوٺ ۾ وٺي ويا.

جنهن هڪ ڀيرو نام روپي امرت جو آنند پاتي
ڏٺو تنهن جو من سنسار روپي کاري ساگر ۾ ڪيئن
لڳندو. سو آخر ۾ وري ڳوٺ کي تياڳي اچي گرن
جي شرڻ ورتائون. گروءَ کي به سندن سچي پريم
اڳيان جهڪڻو پيو. جيئن هيري جي پرک جوهري
ڪندو آهي تيئن گرو مهراج جن به سوامي جن ۾ آتم
جوتي پرکي کين هميشه لاءِ پنهنجي چرڻن ۾ شرڻ
ڏني ۽ نيم انوسار شش بڻائي کين نام جو دان ڏنو.

ستسنگ ۾ پروچن ٻڌندا رهندا هئا ۽ سمي سمي تي
سوامي ٽيئونرام جن به اچي حيدرآباد واسين کي
ستسنگ ۽ درشن جو لاڀ ڏيندا هئا. پر جيئن ته
سوامي ٽيئونرام جن جو سوامي مادوداس جن کي وچن
ڏنل هو ته آخر سمي ۾ مان توکان پورن شيوا گرو ڀيٽا
جي روپ ۾ وٺي توکي رڻ کان مڪت ڪندس.
سو سمو اچي پهتو سنبت ١٩٩٩ جي پرشوتم مهني ۾.
سوامي ٽيئونرام مهاراج جن جو سواستيه ڪجهه بگڙيل
هو انڪري حيدرآباد ۾ سوامي مادوداس جي دربار
۾ پهچي ويا. پورو هڪ مهنو سوامي ٽيئونرام جن
هر روز ستسنگ جو لاڀ امرت روپي وچن سان
سڀني پريمين کي پياريندا رهيا.

پر ڏينهون پوءِ سندن طبيعت بگڙندي وئي.
سوامي مادوداس جن تن من ۽ ڌن سان پنهنجي گرو
جي پوري لڳن سان شيوا ڪئي آخر ۾ هن سنسار
جي ياترا جو پورو سمو ڄاڻي سنبت ١٩٩٩ جيٺ مهني
جي چوٿين تاريخ چنڊ تت چنڇر جي ڏينهن سوامي
مادوداس وٽ سوامي ٽيئونرام مهاراج جن جوتي جوت
سمايا جنهن ڪري سڄي پريم پرڪاش منڊل ماءِ
ستگرو مهاراج جن جي ورسيءَ جو سڀ اتسو سوامي
مادوداس جن وٽ استاپت ڪيو. ان ڏينهن کان وٺي
اڄ تائين پهرين جيٺ کان وٺي چوٿين جيٺ تائين هر

آهي. جون ٽوڪي پورڻ گيان ڏيئي پرئيپڪ ڪيو آهي.
انڪري ٽون هاڻي اُلي وڃي پنهنجي پرڳتيءَ کي
ڪي وڌاءِ ۽ سنسار جي ماڻهن کان پڻ نام جي ڪمائي
ڪراءِ. اهو حڪم ٻڌي ڀڳت ٽون ته ماڌو وائڙو
ٿي ويو ۽ وڇڻ کان ڪيڀائڻ لڳو ٿڏهن گروءَ وچن
ڏنس ته ماڌو مان ٽوڪي پاڻ کان جدا ڪونه ٿو ڪريان.
پنهنجو انت سمو جان ٿو وقت اچي گڏاريندس ۽ ٽوکان
گرو پرڳتيءَ جو پورو دان وٺندس. ان وقت ٽوڪي
منهنجي جيڪا به شيوا ڪرڻي هجي سا ٽون شيوا
ڪري پنهنجو هردو سيتل ڪريو گروءَ جي وڻ کان
آڄو ٿجانءِ.

گروءَ جو حڪم مڃي پور پچائيندا ته مان حيدرآباد
۾ وڃي ڪٽي رهندس. منهنجي هڙ ۾ ته هڪ ڏوڪڙ
به ڪونهي جو ٻيک لڳيم ته چڙا وٺي پاڻي پيان سو
حيدرآباد ۾ وڃي ڇپا ڪندس. پر سنڌن هردي ۾
گرو پرڳتي ته ڪوٽ ڪوٽ ڀريل هئي انڪري گروءَ
جي وشواس جي ٻلڙي کي پڪڙيندا اچي حيدرآباد
پهتا. سچ پچ ته سنڌن گرو سنڌن جو سڄو بندوبست
اڳيئي ڪري ڇڏيو هو.

حيدرآباد شهر ۾ پهچڻ ڪانپوءِ گروءَ جي مهر سان
سواءِ جن قليلي روپ ٽي زمين وٺي ان جي مٿان
هڪ سندر آشرم جوڙايو جتي نيم سان ٻئي ٽائيم

پرسنگ سنگمرمر جي سندر مورتين ۾ ٺهيل آهن ۽ اهي رامائڻ جا سيئي پرسنگ لمسي ڪرت رامائڻ مان هنديءَ ۾ لکيل آهن جن جي ڏسڻ سان چند گهڙين ۾ سڄي رامائڻ جو درشن ٿئي ٿو ۽ هردي ۾ اڻون آنند پيدا ٿئي ٿو ان مندر جي پرسان گرو مندر پڻ ٺهيل آهي جنهن مندر جي وچ ۾ گرو مهراج جن جي وڏي تصوير استاپت ڪيل آهي ۽ چوڌاري گروءَ جي سڄي جيوني تصويرن رستي چٽرت ڪئي ويئي آهي ۽ ساڳئي وقت انهن تصويرن هيٺان گرو جي جيولي ڪويتا جي روپ ۾ لکي ويئي آهي. مندر کي ڏسندئي ۽ ورلن پڙهندي ائين ٿو لڳي جڻ اج ۾ گرو اسانجي سامهون ساکيات پرگهٽ ٿي هر درشن ڪندڙ ياتريءَ کي درشن ڏين ٿا. ان جي اڳيان هڪ سندر گيتا پردرشن ٺهيل آهي. جنهن جي وچ ۾ راڌا ڪرشن جي سندر مورتي رکيل آهي ۽ چوڌاري گيتا جا ١٨ ادياءِ سنسڪرت ۾ لکيل آهن. ان گيتا جو پاٺ ۾ هرڪو ياتري ٻن ڪلاڪن اندر پوري طرح سان شڌ رتيءَ سان ڪري سگهي ٿو. ان ڪانسواءِ هڪ گردوارو پڻ ٺهيل آهي. ان گردواري ۾ گرو گرنٿ صاحب پرلم پرڪاش گرنٿ ۽ رامائڻ رکيل آهن. سمي سمي تي انهن گرنٿن جا اکنڊ پاٺ ٿيندا رهندا آهن ۽ يوڳي لڳندا رهندا آهن. آشرم جي اندر هڪ

سال سندن جي ورسي ڏاڍي اُتساهه سان ملهائي
ويندي آهي ۔

گروءَ جي جوتي جوت سمائڻ کان ٿورو عرصو پوءِ
سنڌ ديش جو ورهاڱو ٿيو ۔ سوامي ماڌوداس جن ب
قبيلي وارو پنهنجو آشرم ڇڏي هندستان ۾ پڌاريا ۽
١٩٥٠ تائين اجمير بياور بڙودا ڪاڪتي ڪانپور
لکنئو بمبئي الڳ الڳ شهرن ۾ رٽن ڪندا آئي
درباريون لاهيندا ۽ انهن دربارن جو ڪم پريمين کي
سوپيندا آخر ۾ اجمير شهر جي ذڪڻ طرف آدرش نگر
۾ زمين وٺي پريم پرڪاش آشرم نالي هڪ سندر
استان استاپن ڪيائون جنهن ۾ هڪ سندر عاليشان
مندر ٺهرايائون جنهن مندر ۾ سوامي ٽيئونرام جن جي
سنگمرمر جي سندر وڏي مورتي ٺهرائي ١٩٥٠ ۾
استاپن ڪيائون ۔ جتي هر سال جيٺ مهني جي ٻارهن
تاريخ کان چوڏهين تاريخ تائين گرو مهراج جن جي
ورسي وڏي اُتساهه ۽ ڌام ڌوم سان ملهائيندا آهن ۔
ان ورسيءَ جي ميلي ۾ هندستان جي ٻاهر جا ۽
هندستان جي ڪنڊ ڪڙڇ جا پريمي اچي ستسنگ جو
لاڀ وٺندا آهن ۔ سوامي ماڌوداس جن جي پريم
پرڪاش آشرم آدرش نگر اجمير ۾ سوامي ٽيئونرام
صاحب جن جي مندر ڪالسواءِ شري رامائڻ پرڊرشن جو
سندر مندر پڻ ٺهيل آهي جنهن ۾ سڄي رامائڻ جا

سوامي ٽيئونرام جن جون ٻه ويٺل سنگمرمر جون مورتيون
رکيل آهن. هن مندر جي اها خاصيت آهي ته هتي
چوويهن اوتارن جو سنگمرمر جو سندر مورتون رکيل
آهن ۽ ٿوري ۾ انهن جو پرچيه پڻ ڏنل آهي. جنهن
کي پڙهي سناتن ڌرم لاءِ شرڌا وڌي ٿي. ٻيو مندر
جي سامهون گيتا پردرشن، گڻيش مندر، شواليه ۽
نون گرهن جون سنگمرمر جون مورتون ورتن سهت
رکيل آهن. انهن کانسواءِ هڪ وشال سڀا ڀون ۾
سنگمرمر جي سندر مورتن ۽ چوپاين سان رامائڻ جو
وسترت ورڻن ڪيو ويو آهي. جنهن جي درشن سان
سمپورڻ رامائڻ جو گيان پراپت ٿئي ٿو. هتي ٻه
ياترين جي سک سويڌا لاءِ ٻه سندر گيسٽ هائوس
ٺهيل آهن ۽ سندر بغيچو پڻ لڳل آهي. سوامي جن
ڏاڍي چاهه سان هي مندر پنهنجي جيون جي انت
سمي تائين جوڙائيندا رهيا.

سندرتا وشالتا ۽ گيان جي ڪري اڄ هي مندر
پشڪر راڄ ۾ ايندڙ هر ياتري سڪ ۽ شرڌا سان ڏسي
آتمڪ آنند پائي ٿو. هن آشرم سوامي مادوداس، گرو
مهاراج سوامي ٽيئونرام جن ۽ سڄي سنڌي جاتيءَ کي
امر ڪري ڇڏيو آهي.

ان ڪارج جي هلندي هلندي ئي اچانڪ سندن
طبيعت ٿوري خراب ٿي پيئي. سندن طبيعت خراب

سندر هون ڪنب ۾ ٺهيل آهي جتي ڏڻ وار لي وڏيءَ
سان هون ڪيو وڃندو آهي. ڀاڻ ڪان وڌيڪ هو
پنهنجن ششن ۽ اتين کي ڏاڍي عزت ياءِ ڏيندا هئا.
انهن جي سک سوڀدا لاءِ آشرم ۾ به وڏا گيسٽ
هائوس به ٺهرائي ڇڏيا هئائون.

سوامي مادو داس جن ۾ گرو ڀڳتي ڪوٽان ڪوٽ
ڀريل هئي. هو چاهيندا هئا ته مان پنهنجي گرو مهما
جو پش دوران دور جيترو ڦهلائي سگهان اوترو ڦهلايان.
اهو سوچي اجمير جي ويجهو شري پشڪر راج تيرٿ
آهي جو سڀني تيرٿن جو گرو آهي ۽ ست يگ جو پورو
تيرٿ آهي جتي پنج ڪنب پنهنجن پانڊون جا پڻ آهن.
ان تيرٿ استان تي هندستان جا هزارين ماڻهو ته ڇا
پر ودائشي به هزارن جي تعداد ۾ روزانو اشنان ڪرڻ
۽ تيرٿن جو درشن ڪرڻ ايندا آهن. سوامي جن به
سوچيو ته اهڙي استان تي مونکي پنهنجي گروءَ جي
نشاني قائم ڪرڻ گهرجي. اهو سوچي سوامي جن
پشڪر راج تي تمام وڏو زمين جو ٽڪرو ورتي ان جي
مٿان پريم پرڪاش نالي هڪ سندر ۽ ٺيڪ استان
استاپت ڪيو جنهن جي وچ ۾ هڪ سندر عاليشان وشال
سنگمرمر جو مندر ٺهيل آهي. مندر جي وچ ۾ سوامي
ٽيئونرام جن جي وشال پتل مورتي رکيل آهي جنهن
جهڙي سندر مورتي ورلي هوندي. انهي پاسن کان

سان جلوس کي گھمائيندا آخر شنڪر راج ٽيرٿ راج مان ٿيندا واپس جلوس دربار تي پهتو. منجهند جو ٣ بجي اُتي ئي دربار تي چندن جي لڪڙين، ناريلن ۽ گيهه سان اگني سنسڪار ڪيو ويو. ٻه ڪلاڪ کن سانده اگني تمام تيز روپ سان جلندي رهي چارون طرف وڏو منڊل ڏاڍو سڳنڌت ٿي ويو. سڀ برهمي اکين مان ڳوڙها ڳاڙيندا واپس ورڻ لڳا ته اچانڪ وري ٻيءِ ليلا ڏيکاريائون ته پري پري ڪندا سڀ لڳا دور هٽي ويا ۽ سوامي جن ساڪشات روپ ۾ سماڌيءَ ۾ ويٺل علامت تي ترشول جو نشان ۽ هڪ هٿ آشيرواد لاءِ کنيل پرگهٽ ٿيا. جڏهن اها خبر آگ وانگر چارون طرف ڦهلجي ويئي تڏهن رلا ڪري ماڻهو سندن درشن لاءِ موٽي آيا ۽ اها عجيب ليلا ڏسي اچرج ۾ پئجي ويا.

پر ٽين ڏينهن سوامي جن جي سمرتي سڀا ڪوٺائي ويئي جنهن ۾ هزارن برهمڻن سوامي جي مورتيءَ تي شردا جا گل چاڙهيا. ٽيرهين ڏينهن وڌيءَ انوسار هوَن پاٺ ڪري برهم ڀوڄ ڪري سڀني براهمڻن کي دل کولي دان ڏنو ويو. سڀني برهمڻن لاءِ ڀنڊارو ڪيو ويو.

ٽيرهي کانپوءِ ڪيترن برهمڻن جي دل ۾ اها شنڪا اٿي ته سوامي جن پنهنجي پٺيان ڪو چيلو ته ڪونه

ٽيڻ جي خبر ديش وديش جتي به پهتي اُتان جي
ٻراهمڻ جو ساگر اُمڙي اچي اجمير دربار ۾ پهتو. ٻه
پاڻ اهڙي ليلا رچيائون جو سڀني ٻراهمڻ کي ڏاڍيءَ
سٺيءَ طرح درشن ڏنائين سڀني جي من جون مرادون
پوريون ڪري سڀني جون جهوليون ڀري ڪن جو
دعائن سان ڪن جو پرسادن سان ڪن جي مٿان نام
جي ورکا ڪري ۽ سڀني کي پنهنجن پنهنجن گهرن
ڏانهن روانو ڪري تنهن کانپوءِ ١١ جوُن ١٩٨٤ منجهند
جو ٤ بجي هي سنساري چولو ڇڏي اننت سماڌيءَ
۾ لين ٿي ويا. اها خبر جڏهن پريمين تائين پهتي ته
ڪيترا پريمي جي اچا گاڏين ۾ ٿي هئا ۽ گهرن تائين
به نه پهتا هئا، سي اُتان ئي واپس وريا. انهيءَ ڏينهن
کان وٺي ٻن ڏينهن تائين سندن پارٿو شرير سندن
بيٺڪ ۾ درشن لاءِ رکيو ويو هو جتي هزارن جي
تعداد ۾ پريمي ڏينهن رات درشن ڪندا رهيا. آخر
۾ ١٣ جوُن پورڻماسي ڏينهن سندن شوڪ ۾ سڄو
اجمير بند رهيو. صبوح جو سندن دربار مان وڏو
جلوس ڪڍيو ويو.

جڳهه جڳهه تي اجمير جي ٻراهمڻ سندن پارٿيو
شرير جي مٿان ڦولن جي ورکا ڪئي. ان وقت اجمير
جا رستا ۽ گهٽيون ائين پئي لڳا جڻ ته انهن جي مٿان
گلن جا غاليچا وڇايا ويا آهن. اجمير جي سڄي شهر

منگلا چرڻ

ستگر شو سروپ کو، وندئون وارئون وار
جاس ڪرپا پائي گيان کي، پرگهٽي ڄوت اپار
کرئون وند ڳڻيش کو وکر تنڊ ھئہ جوء
تاس چرڻ کي وندسي، وگهن نہ لاڳي کوء
شاردا مات ودیا پرد، روپ گڻن کي کان
وندئون تاس چرن کو، کرئون دين دن گان۔

شبد ـ ۱ سر پيلو

مونکي پريو لنهنجو وسيلو آ،
مونکي پريو لنهنجو وسيلو آ۔

۱- پريو مايا لنهنجي ستائي
جيون کي تي ڦند ۾ ڦاسائي
مونکي تو بن بيو نا هيلو آ

۲- جگت جيڪي ھي ڏسان تو
لنهنجي اکين سان مان نہ پسا تو
سو فاني کٽنب قبيلو آ

۳- ڀائر ڀانيا مائت مڙئي
سک ۾ سنگي آھن سيئي
ھي سنگ دنيا جو ٻيلو آ

۴- ماڌو تي تون مهر کجانء
انت سمي ۾ سهاء تجانء
اهو ڌالر لنهنجو ڏيلو آ۔

ڇڏي ويا آهن. سو اڳي مون عرض ڪيو اٿئون تہ
سوامي جن اوتاري پرش هئا. اوتاري پرش پنهنجي
پٺيان ڪوئي چيلو ڪونہ ٿاهي ويندا آهن جيڪو
سندن گديءَ تي ويهي. هو تہ هڪڙي راهہ ڏيکاري
ويندا آهن جنهن راهہ تي سندن سيٺي شش هلي
سندن نالو هميشہ لاءِ امر ڪري ڇڏيندا آهن. ڇا
ڪرشن ڀڳوان پنهنجي پٺيان ڪوئي چيلو ڇڏي ويو؟
ڇا رام پنهنجي پٺيان ڪوئي چيلو ڇڏي ويو؟ انهن
جي جوت تہ اڄ ڏينهن تائين پرڪاشت آهي تيئن
سوامي جن بہ پنهنجي جوت هر پريميءَ جي دل
۾ پرڪاشت ڪري ويا آهن انهيءَ ڪري انهن پريمين
مان ڪي هڪ ٽرسٽ ٿاهي ويٺي آهي جيڪا سندن
ڪارج کي ڏاڍي سٺي نموني سان هلائي رهي آهي
۽ هميشہ هلائيندي رهندي. جيستائين پريم پرڪاش
منڊل قائم آهي تيستائين سوامي جن جو نالو بہ امر
رهندو.

٣- مان تہ مٺا موھہ مٽائي
سچو گيان گرو جو ڏنائي
اندر جي جوت جڳائي
سوھم جي سر کي پياريان

٤- مان تہ ماڌو پاڻ ڀلايان
پنھنجي ڪل جو شان وڌايان
پنھنجي پت کي سچو بڻايان
سڀني ڪلن کي تاريان .

شبد - ٢ سر مانجھ

ھري ٺل ھميشھ سچو ڌيان ڏي تون
سدا شانت وارو سچو گيان ڏي تون

١- رھي ياد تنھنجي ڏينھن رات دل ۾
سچي نام پنھنجي جو نيشان ڏي تون

٢- پسون پريو تنھنجي تہ صورت سدائين
سچي پريم وارو سو پروان ڏي تون

٣- سدا شام تنھنجي رھي پياس پرڀو
اساڪي تہ ايشور اھو دان ڏي تون

٤- رھي ماڌو ھري نام تنھنجو
سچو پريم پنھنجو تہ ڀڳوان ڏي تون .

شبد – ۲ سر مانجهه

پيئر رام مک سان جپيو اُٿندي وهندي
سچي پريم سان سو جپيو هلندي چلندي

۱– اُٿڻ سان ڏئاريو هلڻ سان هريءَ کي
وهڻ سان وري سو جپيو هسندي کلندي

۲– کلڻ ۽ خوشيءَ ۾ هريءَ کي ڏئاريو
سچي شيام جو نانءُ جپيو کائيندي پيئندي

۳– ڪيو بات ڪنهن سان نه شيام سندر جي
پريم سان پرڀوءَ کي جپيو ونندي ڏيندي

۴– جپيو نانءُ ماڌو هميشه هريءَ جو
منو نالو من سان جپيو ڏسندي پسندي •

لولي شبد – ۳ سر پيلو ٽالنگ

مان ننڍڙا لوڪي ٻاليان

۱– مان نه گيتا گيان سيکاري
مان نه ڌرم جي راهه ڏيکاري
مان نه پريم هندوري وهاري
سڀ دکڙا تنهنجا ٽاريان

۲– مان نه پريم جو اکر پاڙهي
هن لوڪ کان لاڙو لاڙي
سڀ جم جا ڪاغذ ڦاڙي
هي ليکا جم جا واريان

شبد – ٦ سر پهاڙي

ملڻا سنت سڄاڻ پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ
آيــا اگڙ ڀڳوان پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ

١– جنم جنم جـــا جـــاڳيا ڀاڳـــ !
جاڳيا پڙهيه پورڏاڻ، پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ

٢– پرم پريت ۽ هر ڀڳتيءَ جا !
پري ڏناٺون جام، پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ

٣– سڦل ٿـئي سڀ شبوا پـــوڄا !
ٽٽڙا سڀ ڪلياڻ، پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ

٤– مـــن ميلي اڄ ماڌو ملڻا !
ڪري آيــا احسان، پيئر پاڳـــ وڏي ساڻ

شبد – ٧ سر پيلو

جت ڪت سنت رهـــن سوپـــارا
اهـــي وسندا رهـــن چـــوپـــارا

١– سنت جـڳت جـــي سوڀا آهن
پـــاپين جـــا ٿـــا پاپ مٽائن
گـــيـــان ڪـــري گـهڪارا

٢– سنت ســـدائين سيتل آهـــن
تن من جي ٿـــا تپت بـجهائن
وســـائـــي امـــرت ڌارا

شبد ـ ٥ سر وهاڳ

امرت سمي پرڀات جو
اِشنان پاڻي ڪر اُٿي
پريم سان پرڀوءَ سمرو لون
ڌيان دل ۾ ڌر اُٿي

١ـ اول ۾ ايشور اڳيان
ڪر پريم سان پرڻام تون
همٿ ٻڌي هر جي اڳيان
وڃي ڪر نيزاري در اُٿي

٢ـ پريم سان پرڀات ۾
ڪر ڪيرتن ڪرتار جو
لات سهڻي لات سان
هردي پنهنجي کي ڀر اُٿي

٣ـ امرت سمي ايش جو
نالو جپي تون نيم سان
نام جي پڻ لاڳ سان
پاڻ پنهنجن کي هر اُٿي.

٤ـ ماڌو ڌڻائي من سان
پرڀات ۾ پرڀوءَ کي
امر آدي آسيش جو تون
پائي پرجهي گهر اُٿي.

شبد - ۹ سر تلنگ پيروي

ست نام ٿيندو توسان ساٿي
من پڙهه تون پريوء جي پاٺي

۱- غافل ڇڏ غفلت هٺائي
من پنهنجي جو ممت مٽائي
تون ته ڏار گروء جي واٽي

۲- جو ڏهاڙي سو ڏيرج پائي
من پنهنجي جا پاپ مٽائي
اها ويدن ڳالهه وکاڻي

۳- رام پنهنجي کي جي ياد ڪندين تون
اگر پنهنجو آباد ڪندين تون
اهو جاڻ سچو تون ڄاڻي

۴- ماڌو گن گوبند جا ڳائي
رام پنهنجي کي روح ۾ رنجهائي
تون ته پيء پرم جو پاڻي

شبد - ۱۰ سر ڪنيان

هندي وديا وڌائيندي
هندن جو شان پارس ۾

۱- هندي وديا سيکاري ڏي
ڌرم نيتي ڪرم ڪرڻ
هندي وديا ڏيندي سڀ کي
سچو سو گيان پارس ۾

٣- سنت جيون جا دک کٽن ٿا
پاپن جي سڀ پاڙ پٽن ٿا
ڇاڻي ٻروپ پسارا

٤- ماڌو سڀ سان ملي هان ٿا
من چت چڱي چال چلن ٿا
رهي نپ جيان نيارا

شبد - ٨ سر تلنگ

جهالي اندر ۾ ٻاء پريتم
من هريءَ سان ملاءِ پريتم

١- ٻس پريوءَ کي ٻاڻ ۾ ڏوري
کيڊيا کوري من کي موڙي
سڄي سرت هنباءِ پريتم

٢- پس پريوءَ کي پاڻ ۾ ڳولهي
اکيون کولي اندر ڦولي
انيو جوت جڳاءِ پريتم

٣- پنهنجي ٻاڻ ۾ ٻريو ڇاڻي
سهي سڃاڻي دم پڃاڻي
روح ۾ رام رنجاءِ پريتم

٤- ماڌو دل ۾ درشن پائي
من ملائي آنند پائي
انهد ناد وڄائي پريتم

٣- علم انسان جي اپو ڪولي
وچن اڏولي مک سان بولي
شانتي پد ۾ سماءِ پريتم

٤- ماڏو علم سان ٻڌي انسان
نيڪ نشان پرم پرڏان
علم سي عمل ڪماءِ پريتم

شبد - ١٢ سر توڙي

مونکي علم پڙهڻ جو چاهه ناهي
مونکي من ۾ پريوءَ جو گهاءُ آهي

١- نکي علم سندو مونکي ابر اچي
نکي پڙهڻ پرجهڻ جو پير اچي
نکي قلم هلائڻ جو قير اچي
مونکي رام سندو هڪ راءُ آهي

٢- مونکي شيام سندر جو پيار کپي
نکي اکر علم جو آر کپي
نکي گهر لڙ ۽ وهنوار کپي
مونکي لن ۾ پريوءَ جو لاءُ آهي

٣- سچو علم پريوءَ کي پائڻ جو
پکو پرم پريوءَ سان لائڻ جو
پائي پريم لوڙ نڀائڻ جو
هي پاد ڪرڻو سڀاءُ آهي

٢- هندي پڙهو هندي سکو
هندي مک سان بوليو واٽي
هندي وديا کندي سڀ جو
سچو کلياڻ پارت ۾

٣- هندن جي آد ڪسان آهي
سنسڪرت ۽ هندي وديا
هندي وديا کندي پيدا
سچو سنتان پارت ۾

٤- هندي وديا پڙهو ماڻو
هندو جي پاڻ کي چاهيو
هندي وديا کندي سڀ جو
مٺي سومان پارت ۾

شبد - ١١ سر ٽلنگ

چاهه ڪري تون علم پراهه
جڳ ۾ پهنچو شان وڏاءِ

١- علم انسان کي ليڪ بڻائي
پاپ چڙائي ڌرم وڌائي
وويکوان بناءِ پرتم

٢- علم انسان جو گيان وڌائي
مان وڏائي شان وڌائي
سچي ڏي ساچاءِ پرتم

٤- سچو ماڌو سو واپار ڪيان
جنهن مان ڪوٽ جنم جا ڪشٽ ڪٽيان
هن لوڪ سکي پرلوڪ ٿيان
مونکي وڻج اهو ڏيو ڪار ڪري

شبد - ١٢ سر ڀيروي ٽلنگ

پيار مهنجو تنهي سواءِ
هن لوڪ پرلوڪ جو هامي

١- پتي اٿئي پران آڌارو
ڪجھ نه تنهن کي ٻاڻ کان نيارو
اٿئي پورن پد جو ڏاني

٢- پتيءَ کي لون پريو جاڻي
من تن سان ڪجھ شيوا سهاڻي
اٿئي ملڪ سڀي جو مدامي

٣- پتيءَ کي شو شنڪر جاڻج
برهما وشنو روپ پڇاڻج
اٿئي انهو ديس آرامي

٤- پتي اٿئي پورن داتا
سک دک ۾ سڀ هنڌ سهاتا
ڪر ماڌو تنهن کي نامي

٤- آهي ماڌو پريم جو گهاءُ جتي
آهي علم سندو نه سماءُ اتي
آهي دنيا جو نه پرلاءُ تتي
مونکي لنو لنو ۾ سچو لاءُ آهي

شبد – ١٣ سر توڙي

مونکي نام سندو ته واپار کپي
مونکي ٻيو نه ڪوئي وهنوار کپي

١- سچو نام سندو واپار آهي
جيڪو ڪوٽ جنم جا ڪشٽ لاهي
جنهن ۾ لاڀ گهڻو ڏک ڪو نه ناهي
مونکي سکن سندو هي سار کپي

٢- ڪڏي نام سندي نه هٽڙي ڪي
توري وويڪ سندي نه تڪڙيءَ ڪي
وکي ٻاءُ ٻرام جي ٻڳتيءَ کي
مونکي پريم سندو پرچار کپي

٣- سچو نام سندو واپار وٽيان
جنهن مان نام سچي جي موڙي مليان
سو پاڙ لئي اين کي لٽايان
مونکي ٻڳتيءَ جو نه ٻيدار کپي

شبد ـ ١٥ سر وهاڳ

أتي ناما تون ڪر وڃي
پوڄا سچي گهنشيام جي

١ـ دل ڏيئي تون ڪر وڃي
شيوا سچي ستنام جي
پاڻ کي اِشنان پهراين
پوءِ ڪرائج ايش کي
پريم سان پريوءِ اگيان
ڏنڊوت ڪجان پرڻام جي

٢ـ صاف صندل تي وهاري
ٺاڪرن کي پريم سان
اگر چندن سان ڪجائين
آرتي سکدام جي

٣ـ ڪبير ٺاهي ٺاڪرن کي
پريم سان پيارج وڃي
تلڪ مالها سان ڪجائين
ارچنا ابرام جي

٤ـ ماڌو اُنيئي مورتي
هي شيام گردر لعل جي
پريم سان پوڄا ڪجائين
نيم سان نشڪام جي

شعر

ايشور جو روپ هيءُ، تو لاءِ تنهنجو ڀرتار آ
ساڪيات مورت شو جي، ڪارڻ سڀ ڪرتار آ
پتي برهما جاڻ تون، پيدا ڪندڙ ٻريو سڀو
پتي وشنو روپ جاڻ، وشو جو آڌار آ
پتي شنڪر ديو آ، هرتا ساري سنسار جو
پتي وياپڪ برهم روپ، وشو جو رکوار آ
پتي ديون ديو **ماڌو**، پوڄا تنهن جي ڪر سدا
پتي رت سڌ ۽ رام ۽، موکيه سنڌو داتار آ

شعر

پتورتا ناري بڻائي، سرڳ ٿي سنسار کي
نار پنهنجي ڌرم سان ئي، تاري ڪل پروار کي
پتورتا جي ڌرم ۾، شڪتي ڀريل آهي سڀي
ڌرم جي ٻل سان هلائي، تيز ٿي تلوار کي
پتورتا ناري هلائي، پتيءَ کي ست ڪرم ڏي
پريم جي پرواهه سان، ٿي وڌائي سهچار کي
پتورتا پنهنجي ڌرم سان، ٿي پائي شڪتي سڀي
نيم پوري ڪرم سان ٿي، شڌ رکي وهنوار کي
ماڌو پتيءَ جي پريم سان، ناري پائي سک سهاڳ جو
هن لوڪ ۽ پرلوڪ ۾، پائي جئه جئه ڪار کي

٢- پتا مونکي پريم سان
پارٿ ڪئي پوڄا سندي
جي نه پڄندي ڪير هي
تان ڪندو ڪاوڙ هن يار سان

٣- مان ڪيان تو منت پريو
مڄ ڪٽي تون سيکه م
چا پلا ورندو وري تان
جهوني هن ٽڪرار سان

٤- انت م ماڏو هاڻي
هي ڪيان تو وينتي
جي نا مڃيندي تان لاهيندس
سر پنهنجو تلوار سان

شبد - ١٨ سر پيلو

هي ٺاڪر پاڻ ڪرتار
آهن عجب عجائب سي

١- ٺاڪر مشڪي ڪير پين تا
ڪڏهن ڪٿن ۽ ڪڏهن هسن تا
ڪن پريم منجهان ته پيار

٢- ٺاڪر ڪيئي روپ بنائن
هار ستا ۽ گهٽا پائن
ڪن سهڻين روپ اپار

شبد - ١٦ سر ڀيروي

ڪيان شيوا سڪ سان، مندر ۾ ٺاڪر جي
رکي سڪ سچي مان، اندر ۾ ٺاڪر جي

١- وهاري وڏيءَ ني، سينگاري صندل ني
عطر جي پاٽيءَ سان، اندر ۾ ٺاڪر جي

٢- گلن ۽ ڦلن سان، مٺين ۽ مولين سان
چندن جي ٽلڪ سان، مندر ۾ ٺاڪر جي

٣- مکڻ ۽ ملائي، پوريون پيڙا ٿاهي
مصري ۽ ميون سان، مندر ۾ ٺاڪر جي

٤- پسان شال ماڏو، مندر ۾ هريءَ کي
سچي پوڄا پل پل، مندر ۾ ٺاڪر جي

شبد - ١٧ سر وهاڳڙ

هي هري ٿون ڪير لوٽو،
پيءُ منهنجو پيار سان
گانءِ ڪپلا جو آندو مون
ڪير امرت ڌار سان

١- لونگ ڦوٽا ۽ باداميون
ورڪ سهٽا سون جا
سچا موتي ۽ سڳنڌي
ڪيسر جي پڙ لار سان

٢- انسان جاڳي ۾ ٻه اڪثر ڪي ٻيان ٻٽيا ٻيڪار ۾
پڪي پشو ۽ ٻڪايل تا رهن آزار ۾
روزي ڏين والي والي سڀ کي پيار سان
٣- ڄڃي مٺا ماڌو ٻٽيا صاحب ٽنهنجي سار سان
رات ڏينهن ٽنکي ٽون پالين پريو پنهنجي پيار سان
پنهنجي ڏين مالي سڀ کي پيار سان

شبد - ٢١ سر ڀيروي

هٿن سان هٿن سان هٿن سان ڪجان
سچي ڪا ڪمائي هٿن سان ڪجان
١- وڃي گردواري ٽون گولو ٻٽي
رکي چاهه چت ۾ ٻه چاڪر ٿجان
٢- ملي سنت ساڌو جي ڪوئي سٿي
ٻڌي ٻانهون ٽنهن کي پيري پئجان
٣- ڪيل جا ڪمائي ٻ، پنهنجي هٿي
ادا اُن ٽنهن مان ٻکين کي ڏجان
٤- آهي مايا ماڌو جا مالڪ ڏني
ڪري پيچ ٽنهن مان ٽون سارٿ نجان

شبد - ٢٢ سر تلنگ

ڪرتار سنڌو هي پاٽو، من دک سک سنگت ماڻي
١- ڪوئي راجا رڻ پل ڏاري،
پل ۾ ٿئي سو پينو ٻکاري
وڃي منگدو در در داٽو

٣- تاڪر پريم سان پريم پسائن
پاڻ پسائي وري ڇپائن
ڪن ڪيل ڪيئي ڪيلار

٤- ماڌو من جا مهٽا آهن
سوپيا ڌاري سهٽا آهن
هي سرگڻ روپ ستار

شبد ١٩ سر تلنگ

درشن ديو پساءِ پل ڪن ۾
١- درشن ڏي تون شيام مراري
دير نه ڪر تون بانڪا بهاري
من موهن آ گرور ڌاري
آهي اسانجي اکين ۾
٢- ماڌو من ۾ پياس پسڻ جي
من موهن تنهنجي مک ڏسڻ جي
دير ڇڏي ڪري سيگهه اچڻ جي
ساموهن بيهه تون سدن ۾

شبد ٢٠ سر ضلعو

پريو تون پالين پالين، سڀ ڪي پيار سان
١- جيا اُپايل خلق ساري، پريو هن سنسار ۾
سڀ کي روزي تو رسائين، جل ٿل پر بت غار ۾
تنهنجي ڏين لعلي لعلي سڀ ڪي پيار سان

٤- ماڌو ڪر وهنوار تون
۽ پرمارٿ پئي پرم سان
چئو پل پل ۾ ڀڳوان ڀڄا

شبد - ٢٣ سر تلنگ

وهنوار جالو مون مائي
سڀ سپنو جيئن رئنائي

١- هي دنيا جو جوٺو ناتو
جيڪي ڀاڱ آهي پنهنجو ڄاتو
ٿئي انت سمي نه سهائي

٢- سنگ دنيا جو جوٺو آهي
ڪوئي ڪنهن سان نيهه ناهي
هي جوٺي پريت لڳائي

٣- ڪنهن لاءِ مان ڪوڙ ڪمايان
پاپ ڪري پنهنجو جنم وڃايان
هتان سنگ نه هلندي پائي

٤- ماڌو من جو موه مٽائي
پريم ٻڪو پرڀوءِ سان پائي
مونکي ڪرڻي عمر سڄائي

٢- ڪوئي ڀيڙو ڀڃي ڀاڳون ڀل ۾
ٿئي سو شاهن شاهه
وهي تخت ڏئي لاٽو

٣- ڪوئي مورک مست ڦري ٿو
ڪوئي پنڊت زور رڙي ٿو
هي ڪرمن جو سڀ ڪاٽو

٤- ماڌو ڀاٽو آهي ڀاري
وڇڙ سڀ ڪي، ٿر هڄي ٽاري
چاهي مورک هڄي سياٽو

شبد - ٢٣ سر وهاڳ

رهي دنيا ۾ ڌر ڌيان ڀڄا
ڀائي آتم پد نرواڻ ڀڄا

١- تن سان ڪر تون ڪار ڀتڙا
منڙو ملاءِ موهن سان
سچو سمتن ڪان ون گيان ڀڄا

٢- جاڻ دنيا کي تون سپنو
رهه تنهن ۾ نيارو سدا
ميٽي من سندو ڀرم گمان ڀڄا

٣- ڪر وويڪ سان وچار تون
پاءِ پرم سان پريوءَ کي
ٻس نام سچي جو نشان ڀڄا

شبد - ٢٦ سر ڀيروي

وڃي تي وڃي تي وڃي تي هلي
ڇيائي هٿن سان وڃي تي هلي

١- آيا ساڌ سائين سي ڪاڏي ويا
اڃا تون نه دل آ ڀاڻن ڪان ڀلي

٢- ڪنا ڪال ڪيئي سوڙن لعل سي
سمجهي تو نه لوڪي موت ٻلي

٣- پري ڪنب لوڪان ٻڌي پيو ٻڌي
پلا تو انهن جي چو ڏوري جهاي

٤- جڏهن موت ماڏو تو مٿان
چٽڻ جي سمجهي تي ڪا لوڪي گلي

شبد - ٢٧ سر پيلو

موکي رهڻو خاص اڪيلو آهي
موکي رهڻو خاص اڪيلو آهي

١- اڪيلو ويهي هر ڪي ڌيائي
شيام سندر جو درشن پائي
موکي ڪرڻو وقت سهيلو آهي

٢- اڪيلو ساڌو سنت رهن تا
آلم پد ۾ پاڻ پهن تا
موکي ملڻ سندو هي ويلو آهي

شبد - ٢٥ سر ڦاڳو

ڀڄن آ ڪرڻو جوڀن جوانيءَ ۾

١- جوڀن ۾ جڳديش رچيو پيدا ڪرڻ سنسار جو
عام ڀرائڻ هنر ڀرائڻ ۽ ڪرڻ ڪم وهنوار جو
ڌرم ڪمائڻ ڪرم ڪمائڻ ۽ ڪرڻ ڌرم پرچار جو
گيان پائڻ ڌيان پائڻ ۽ پائڻ سچي ڪرتار جو
چاڙهيءَ تي چڙهڻو جوڀن جوانيءَ ۾

٢- جوڀن ۾ انسان ڍاهي پربت جي ٽو اوٽ ڪي
جوڀن ۾ انسان جهلي ترار جي ٽو چوٽ ڪي
جوڀن ۾ انسان پڪڙي شير هاٿيءَ موٽ ڪي
جوڀن ۾ انسان ڪاٽي ڪرم جي ٽو ڪوٽ ڪي
موت سان لڙڻو لڙڻو جوڀن جوانيءَ ۾

٣- جوڀن ۾ وڻ ٽو جهلي ميوي گل ۽ ڦل ڪي
جوڀن ۾ درياهه ڏي لهرن جي ڇ اُڇل ڪي
جوڀن ۾ ٽو شير ماري هاٿين جي ٻڻ دل ڪي
جوڀن ۾ انسان جيتي چنچل من جي ڪل ڪي
جيٺري آ مرڻو مرڻو جوڀن جوانيءَ ۾

٤- جوڀن ۾ جڳديش جو ويٺي ڪر ويچار تون
ناڀيءَ ڪان ٻڻ نام جو ڪر اوم سان ڇ اُچار تون
جفا سان هن جان جو ڪر ڪٽي تون ٽار تون
جي چون ٽا پد پرائون ماڌو لهه سوڀار تون
ساگر ۾ ترڻو ترڻو جوڀن جوانيءَ ۾

شبد - ٢٩ سر وهاڳ

جنهن ڪل ۾ پيدا ٿيو ڀڳت سچو ڀڳوان جو
سو ڪل سدا آباد آ سپاتر سندي سنتان جو

١- جنهن ۾ وسي سنام جي
ڀڳتي سدا ڀرپور ٿي
سو ڪل پنهنجي ء گام ٿي
جهنڊو جهلائي شان جو

٢- امر پيالو پريم جو
پيتو پري جنهن پريم سان
سو پريم سان هردو
ٿڌو ڪندو هر انسان جو

٣- جنهن ۾ وسي جوتي سچي
جڳديش جي جوتيءَ سندي
تنهن لعل جي ٿي للاٽ ۾
چمڪو رهي نيشان جو

٤- ماڌو مٺيان جنهن ۾ سچي
سو لعل ورلو لکن ۾
تنهنجي مٿان سيڪو ڪري
قربان پنهنجي جان جو

٣- اڪيلو ايش آهي اصل ڪان
ڌار ٿيو آهي جيءُ اڻل ڪان
موں کي ڪرڻو اُنهن سان ميلو آهي

٤- اڪيلو ماڌو ويهي اوم ۾
سرت لڳائي پنهنجي سوهم ۾
موں کي روح ڏنو اهو رلو آهي

شبد - ٢٨ سر آسا

مان ته پيتو پرلم جو پاڻي
موں کي ڪانه وڻي ٻي واڻي

١- پرلم جو پيالو آهي نرالو
پڻڻ سان ٿيو من متوالو
منهنجي لنو لنو ۾ ٿي لاڻي

٢- نام نشي ۾ آ خاص خماري
پڻڻ سان ٿي دل هڪاري
منهنجي سرتيون ساهه سياڻي

٣- پرلم پريوءَ جو دل ۾ آيو
هوش عقل جنهن شان گنوايو
منهنجي دلڙي ٿي ته ديواني

٤- ماڌو من ۾ بات اهائي
پل پل آهي تات اهائي
منهنجي روئندي رات وهاڻي

٢- سرو وياپڪ سرو سنهي
ساڪي روپ اڏول
تنهنجو تو ۾ صاحب آهي
جهنگ جبل نا ڳول

٣- جنهن ڪارڻ تون جهنگ جهاڳين ٿو
سو آهي تنهنجو قول
ويهي وڻراڳي وٽ تنهنجي
ٻول ٻڌي ڪي ٻول

٤- دم دم سان جو دم هلي ٿو
تنهن ۾ رام رٽول
ماڌو ماڻج صاحب سوئي
شانتي روپ اڏول

شبد - ٣٢ سر ڀيروي

ڀري نهاري ڇو ٿو - ڀرپور پنهنجو پاڻ سڃاڻ

١- هيءَ جو دم سان دم هلي ٿو
تنهن ۾ ٿيڻي اُهڃاڻ
سوجهي تنهن کي صاف سهي ڪر
صاحب تو هي ساڻ

٢- هي جو سڄو جڳت ڏسين ٿو
سڀ چنڊ ۽ چانڊاڻ
سڀ جو سائين تون ئي آهين
ٻُرجهي پاڻ پڇاڻ

شبد - ٣٠ سر تلنگ

جاڳ اٿي تون جاڳ مسافر
ماڻ تون پنهنجو ماڳ مسافر

١- جاڳي رهه هوشيار بندا تون
ڇڏ گندا تون - ڪم مدا تون
پائي ووڪ وڃڙاڳ مسافر

٢- همت آڻين تون وڃ وهائڻ
سچ ڪمائڻ - ڌرم وڌائڻ
راهه سچيءَ سان لاڳ مسافر

٣- ڏسين جيڪي تو هي نظارو
پل ۾ سارو - ٿيندو اجارو
جاڻ گلن جو باغ مسافر

٤- ماڌو اوديا ننڊ نياڳي
تنهن مان جاڳي - ڪر تون سڀاڳي
سنت ماڻ سهاڳ مسافر

شبد - ٣١ سر ڀيروي

دل ۾ تنهنجي ديدار هريءَ جو
عين اندر جا ڪول

١- هردم تو سان هري رهي ٿو
ٻاهر نا ڏون ڦول

سهي سچائيءَ دم پنهنجي ڪي
جنهن جو ملهه امول

شبد - ٣٤ سر ڪليان

آگني جو روپ اج ڌاري
آيو گهنشام اج منهنجي

پيلا اج پاڳ، تيا منهنجا
آيو ستنام گهر منهنجي

١- لڳو آهي سٺاڻو واءُ
پريوءَ جي پير پائڻ جو

ڏريان مان پيت اج کهڙي
آيو سڪڌام گهر منهنجي

٢- رکيل آهي جو گهر ۾ پڻ
ڏريان تو اج پيت سوئي

کريان گهر پار قرباني
آيو نشڪام اج منهنجي

٣- ڏسڻ سان پڻ سرهائي ٿي
ويا دک دور ٿي دل جا

چون جنهن کي منو موهن
آيو سو شيام اج منهنجي

٤- سدا درشن ڏيون کي پڻ
ملي جنهنجو ڪشالن سان

مايا ڌاري سوئي ماڌو
آيو آيترام گهر منهنجي

۳- هيءُ جو آڏمبر ڏسين اکين سان
مايا جو سڀ ماڙ
سڀ ۾ ساڳي جوت اٿيئي
هڪ لالڻ جي لاڙ

۴- من اندر ۾ محل اٿيئي
محل ۾ موهن جاڙ
ماڌو ماءِ من موهن سان
ڪر تون روح رهاڙ

شبد - ۳۳ سر مانجهہ

وهسن سنت جالي سي ٿان سهائن
سدا سيئي جايون ٿيون سهڻيون سوپائين

۱- سڪا وڻ ساوا ٿين ٿا اهي ٿيسي
گلن ۽ ڦلن سي پکي لاس لائين

۲- مڙهيون ۽ مڪان ٿين سي آبادي
هريءَ جو نہ هردم جي ڌيان لڳائين

۳- ڪتا ڪيڙن ۽ ست سنگ جتي آهہ
سيئي ٿل ۽ جايون سوپيا ڪي نہ پائين

۴- ماءِ ڌوڙ ماڌو جي ٽن جي ڌوڙيءَ جي
جنم ۽ سرڻ جو سي ڦيرو مٽائين

٢- جو پرائي ڪُٺل ڪٽي ٿو
تنهن ۾ ڪرندو سو ضرور
جو جلائي ٻين کي
سو پاڻ ٻرندڙ ۾ سڙي

٣- جو مدائي ٿو ڪري
من ساڻ ڳجهي ڪنهن جيو جي
نيت تنهن جي سر مٿان
ايشور ڳجهي آفت ڌري

٤- ماڻو مدائي جو ڪري
ايشور سندي اولاد سان
سو ڪنو ٿي ڪرڙهه ۾
پاپي مدائيءَ سان مري

شبد - ٣٧ سر تلنگ

چئه ناما تو ڪنهن کان ٻڌائي
هي سندر آهي ڇاپ ڇوائي

١- هي ڇاپر ٿو جنهن کان ٻڌائي
آهي سو پائي ٻيڌي سهائي
ڪيون ڪيڏي وڏائي سوامن

٢- جو ڇئين سو ناٿو پري ڏيون
ڪم ڪري ڏيون ٻيٺ ڌري ڏيون
ڏيهي ٻيٺي سوائي سوامن

شبد - ۳۵ سر مانجهه

منهنجا ستگر سائين دل مان
شل نانءُ نہ تنهنجو وسري

۱- تخت ملي بادشاهي
يا در در ڪيان گدائي
ڀل ملي نہ هڪڙي پائي
شل نانءُ نہ تنهنجو وسري

۲- سدا رهان مان جهنگلن ۾
يا مَن موهيندڙ محلن ۾
ڀل ٻنڌ رهان مان جيلن ۾
شل نانءُ نہ تنهنجو وسري

۳- ڏهو ڏيان مان ماڻهن ۾
مورک ٿيان يا سياڻن ۾
ڀل وڃان مان کهڙيءَ ڪاڻين ۾
شل نانءُ نہ تنهنجو وسري

شبد - ۳۶ سر توڙي

اي سدا تون سمجهه وارا - دل دغا کان ڪر پري
جو ڪري سو نيٺ ڏئي هن لوڪ يا جم پر ڀري

۱- هيءَ دغا ناهي هميشه
ڪنهن سان حامي هي آدا
جو ڪري تنهن جيو جون
ٻارون ٻئي ٻرزا ڪري

٤- ماڌو مَن موهن مان ماي
ڏن ۾ ڏيان لڳاءِ
ٻڌ هندوري هردم وِهي
ڳڻ گوبند جا ڳاءِ

شبد - ٣٩ سر آسا

آهي سائل سڀ ۾ هڪ جوت ايشور سندي
خالي نہ آهي ڪائي جاءِ ڪا ٻہ جڳتر سندي
١- هي جا سهڻي اجالي
چمڪي ٿي چنڊالي
سا ٻي لالن جي لالي
آهي شيام سندر سندي
٢- هيءَ جا عجيب مورت
ٻن ڪنڌ ۾ رهي پورت
سا ٻي آ سهڻي صورت
ڏسون شيام صبر سندي
٣- جهڪي ڏسون ٿو جاري
وڻ ٽڻ گل گلزاري
ڏسون ۾ ٻي، مورت مرچاري
آهي رام رگهور سندي
٤- هي جا سٽي ٿو مرلي ٻولي
سچندي ۾ ٻولي
سا ٻي آ ماڌو مرلي
ڏسون لال گرڌر سندي

٣- سِل اسان کي ٻيڙي سوائي
ٻڌائي جو ٿي چاڙ ڇو ٿي
ڪيون ٻاڻ سوائي سوامن

٤- ماڌو ٻيڙي سوپيا ڌاري
جنهن سينگاري هي گاڙاري
عجب رچت رچائي سوامن

شبد - ٣٨ سر ڀيروي

پريو کي ٿئي پريم پيارو
پريم سان پريو پاء

١- موهه مايا جو مان تياڳي
دل مان دنبي وڃاء
لوڪ ڪٽنب کان مکڙو موڙي
لنو سچي لون لاء

٢- پاڻ پريو تو پريم کي چاهي
پريم جي راس رچاء
پريم پدارٿ پريو مانگي
پريم لئي پريت وساء

٣- پريم جي مالها ڪٽي هٿن ۾
پريم جي سرت پناء
پريم ڌاڳي سان دل کي پوئي
پريم سان رام رنجهاء

شبد - ٤١ سر تلنگ

مرلي تنهنجي موهن مراري
من موهي ٿي گرور ڌاري

١- مرلي تنهنجي مني ور موهي
سر نر موهي بن چر موهي
موهي اُر سڀ ناري ڪرشڻ

٢- مرلي تنهنجي عجب رسيلي
رنگ رنگيلي چال ڇبيلي
هڻي تان ڪٽاري ڪرشڻ

٣- مرلي تنهنجي گيان گفتاري
پراڻ آڌاري ساڌ سينگاري
لائي ڌيان خماري ڪرشڻ

٤- ماڌو مرلي موهڻي آهي
خيال مٽائي سروپ سمائي
کولي انيڪ پاري ڪرشڻ

شبد - ٤٢ سر تلنگ

گرو پنهنجي چرڻ جو ڏي ڌيان
آش رکي مان در تي آيس
آتم جو ڏي گيان

١- ستگر تنهنجي در تي سوالي
آش رکي مان آيس والي
مالڪ ٿي مهربان

شبد - ٤٠ سر پيروي

پاڻي آئين تون پالي آئين هت
پاڻي سچا سردار

١- غذب نه ننهنجي پڳڙي آهي
مٺي گيان گفتار
عجب رسيلي واڻي آهي
پرولج کي پيار

٢- ڪٿان آئين تون ڪاڏي ويندي
کهڙي ڪرسان ڪار
سچ چئه تون سائين منهنجا
آئين کهڙي ويچار

٣- تون چوين تو آهيان لوڪ
مومن ساڻ مڪار
هتي ته سڀئي هندو آهن
لوڪ آهيو ڪنهن پار

٤- تون چوين تو آهيان شاهه
ملڪ سندو رکوال
مان چوان تو آهين سچ پچ
ماڏو خود مرار

شبد - ٤٤ سر تلنگ

ستگر توکي سيس نمايان
چرن ڪنول تنهنجا چت ۾ ڌيايان

١- ستگر تنهنجي در تي سوالي
ڏين ڏيالي آهين تون والي
ٻانهن ڳچيءَ ڳل پايان......ستگر

٢- ستگر تنهنجو ٻول ٻنڌارو
آهي ٻاجهارو ڪامل ڏاتارو
ڪڻو ڪرپا جو چاهيان.....ستگر

٣- ستگر مون تي ٻرم ٻيا جو
رهي ڏيا جو هٿ مٿا جو
ڪرمن ڪوٽ ڪٽايان......ستگر

٤- ستگر توکي ڪيان سد بار
جوڙي جهار وارنون وار
ماڌو ناتو نڀايان.......ستگر

شبد - ٤٥ سر توڙي

آهين آتم روپ تون پنهنجو پاڻ
ست چت آنند پنهنجو روپ سڃاڻ

١- ديهه استول تون ڪارڻ ناهين
سوکيم ديهه نه ساڌارڻ آهين
سڀ کان نيارو تون نارائڻ آهين
ڪڍ ڀرمن جو دل مان ڀاڻ

٢- چرن ڪنول مان چت ۾ ڌيايان
ٽاپ ڪليش سڀ پاپ مٽايان
پايان پد نرواڻ

٣- ستگر تنهنجي صورت پسان مان
من پنهنجي ۾ مورت ڌسان مان
اهو ڪر احسان

٤- ماڌو من سان ستگر ڌيايان
پل پل ڪن ۾ درشن پايان
اهو ڏي تون دان

شبد - ٢٣ سر حسيني

رهڻيءَ سان يوگي سڌيءَ کي ٿا پائن
ڦرڻا سڀ مٽائي برهم ۾ سمائن

١- ڌري ڌيان دل ۾ اوم جي اکر جو
پراڻن کي روڪي ٽڪ ۾ ٽڪائن

٢- وهن سي وراڳي پدم سڌ آسڻ تي
ورتيءَ کي نه ڌاري دسوين لڳائن

٣- سڻي ساز سهڻو انهد جي آواز جو
شبد ساڻ سرتي موڙي لـ ملائن

٤- سڌيءَ ساڻ ساڌي ماڌو مندرائون
اکنڊ جوت انيءَ اندر ۾ جڳائن

٢- برهم ۾ اوم اچار ٿيو
تنهن مان ڪرتار روپ ڪرتار ٿيو
سڀ مايا تہ پسار ٿيو
تنهن ۾ اٽو روپ اوپ تنهنجو

٣- هن مايا مان مهہ تتو اٿيا
تن تتون مان ٽي گڻ ٿيا
ٽن گڻن پنهنجا انش رچيا
آهي انش ۾ اٿو بہ تنهنجو

٤- آهي ماڏو سڀ ۾ سار سچو
آهي برهم روپ نرڌار سچو
آهي ڪڪ پن ۾ ڪرتار سچو
سو ٻوپن جو تہ ٻوپ تنهنجو

شبد - ۴۷ سر تلنگ

سد وار وڃان ٻلهاري
من ستگر تان سو واري

١- ستگر پوري گيان ٻتايو
سڀ هنڌ پورن گيان لکايو
ڪولي ٻيحد جي چوٻاري

٢- ستگر پوري جوت جڳائي
سڀ هنڌ ساڳي صورت لکائي
ٽوڙي اوديا موھہ جي جاري

٢- پنج ڪوش کان نيارو آهين
پرماتم روپ تون پيارو آهين
سڀ جڳ جو تون سهارو آهين
ڪول اکيون پنهنجو پاڻ پڇاڻ

٣- جاڳرت سپنو سشوپت ناهين
وشو نه تيجس پراڳيه آهين
ساکي روپ تون سڀ جو سائين
ڄاڻ اندر ۾ هيءُ اهڃاڻ

٤- تون ٿي وشو جو ڪرتا آهين
پوشڻ وارو پوتا آهين
پرليه روپ پڻ هرتا آهين
ماڌو هي سڀ تنهنجو ماڻ

شبد - ٢٦ سر توڙي

آهي ست چت آنند روپ تنهنجو
هي اکنڊ روپ انوپ تنهنجو

١- هي قدرتي جيئن سنسار اٿئي
ڏٺو جڳ جيڪي جنسار اٿئي
سڀ ڪلپت جو وهنوار اٿئي
آهي ستا روپ سروپ تنهنجو

شبد - ٣٩ مر توڙي

اچي ستسنگ شانتي پائڻ لاءِ
پنهنجي من جي ميل مٽائڻ لاءِ

١- ست سنگ ۾ سچو گيان ملي
۽ آتم جو پڻ ڌيان ملي
سچي نام سندو ته نشان ملي
هي راهه رام ونجهائڻ لاءِ

٢- ست سنگ سمند ۾ ناو اٿئي
سچي رام ملڻ جي راهه اٿئي
جي پريو پسڻ جي چاهه اٿئي
وک اڳتي وک وڌائڻ لاءِ

٣- ست سنگ ۾ دک درد مٽي
۽ ڪوٽ جنم جو قرض مٽي
هن دنيا دکيءَ جو مرض مٽي
هي دوا درد هٽائڻ لاءِ

٤- جي ست سنگ ۾ پير پائيندي
ڪڏهن ماڙو دوکو نه کائيندي
سچو لوڪ سکي ڪري پائيندي
وک نانو توڙ نڀائڻ لاءِ

٣- ستگر پوري پالي سرائي
جنم جنم جي ميٽي اونڌاهي
هٽي گيان سندي نه ڪٽاري

٤- ستگر پوري پيالو پيارو
تن من ماڌو پل ۾ تاريو
لائي انيڪ جي خماري

شبد - ٢٨ سر وهاڳڻ

واهه واهه اج درشن ڏيو
شري ستگر مهراج جو
ڀاڳ جاڳيا ڪرم ڦليا
مک ڏٺو سرتاج جو

١- تاپ ۽ سنتاپ سان
هي جان ساري ٿي جلي
ٿي وئي سيتل ۽ سندر
پائي گيان گهراج جو

٢- آش هئي منهنجي اندر ۾
شل ملان هڪوار مان
اج اميدون سڀ پڄيون
درشن پائي ديوراج جو

٣- همت ٻڌي هاڻي نمي
ماڌو ڪيان پرڻام ٿو
شل رهي منهنجي مٿان
هٿڙو گرن جي ٻاجه جو

٢- ڏيهه اناتم مان پيي ڀاهيان
شڪ سروپ مان چيتن آهيان
منهنجو آتم روپ نيارو آ

٣- جني مري هي سريرسڙي ٿو
آتم روپ نه جني مري ٿو
مونکي واهڻ سرلي ڪنارو آ

٤- ماڌو ڌرم مٿان ٻل جاڻي
جان مال جي ڪيان قرباني
منهنجي ٻران سندو نه آڌارو آ

شبد - ٥٢ سر مانجهه

منهنجي ٻريم جو نالو ٻريو
شل انت ڏائين ڏان نيي

١- ڪيٽي ڪشت اچن ته ڪشالا
لڪيون ڏاروون ڀالا
سڀ سهي سور جنجالا
شل انت ڏائين ڏان نيي

٢- چاهي لوڪ ڌڪارين جڳ ۾
ڪن دکي ٻريوءَ جي ڏڳ ۾
سڀ سهي محبت جي مگ ۾
شل انت ڏائين ڏان نيي

شبد — ٥٠ سر ضلع

قدرت سندي ڪمن ۾ ناهي مجال ڪنهنجي
ايشور سندي امن ۾ ناهي مجال ڪنهنجي
١- ايشور بڻائي آهي قدرت پنهنجي ڪل سان
پرڀوءَ سندي چمن ۾ ناهي مجال ڪنهنجي
٢- هي جي هلن ٿا هر دم
پراڻ جيون جي پنڌ ۾
روڪڻ سندي انهن ۾
ناهي مجال ڪنهنجي
٣- پرڀوءَ رکيو آهي پنهنجي
وس ۾ هي جم موت
جيون سندي دمن ۾
ناهي مجال ڪنهنجي
٤- هٿ ۾ سڀئي حياتيون
مادو ۽ تن مالڪ جي
خالق سندي گلن ۾
ناهي مجال ڪنهنجي

شبد — ٥١ سر پيلو

مونکي ڪرڻ ٿرم پيارو آ - مونکي ڪرڻ ٿرم پيارو آ
١- ٿرم جي خاطر سر ٻڌ کهايان
مال مڏي ٿن ڌام اڏايان
مونکي سهڻ سڀ سهارو آ

شبد – ۵۴ سر ضلع

چنڊ کيان سائي کار
تارا چنڊ سائي کار

١- جي چئين تان ڏرلي کوري
کيان ٽکڙا چار

٢- جي چئين تان شاهه کي جهڙي
نيان سرک دئار

٣- جي چئين تان خوني خنجر سان
وهائان رت جي ڌار

٤- جي چئين تان گاءِ جهاري
کيان جهٽ جهٽ کار

٥- جي چئين ته ماڌو من
رهان اچي هروار

شبد – ۵۵ سر پهاڙي

ديالو داتار ڏي تون گاءِ جهاري

١- شاه سندو مان شان ڏاهيان
ڇاهيان نه نرک دتار

٢- ڏرلي هميشه ڌرم پنهنجي لي
قائم رهي کرتار

٣- دشمن کوئي ناهي منهنجو
سب سان مونکي پيار

٤- اچي ته پيرڙ کائي
ماڌو تني جهٽ کار

٣- هي پريم پريم ۾ پائي
سچو ناتو نينهن لڳائي
هلان اڳتي پير وڌائي
شل انت لائين تان نڀي

٤- هي ماڌو منزل پياري
ڪٺي ڪشٽ اچن نه ڪراري
سهي سختيون سور مراري
شل انت لائين تان نڀي

شبد - ٣٥ سر تلنگ

پريو ٽوڪي پرڀي پڪارين
سڪ منجها تا شيام سنڀارين

١- پريو ٽوڪي پرڀي پڪاري
راهه نهاري سڪ مان ساري
هڻ هڻ هنجو هارين ڪرشڻ

٢- پريو ٽوڪي پالڪ جاڻي
مالڪ جاڻي خالق جاڻي
اپڻ ڪٽي نه نهارين ڪرشڻ

٣- پريو ٽنهنجو نانءُ ديالو
آهي ڪرپالو دين رکوالو
ڏيان ٽنهنجو ڌارين ڪرشڻ

٤- پريو ٽنهنجو اجهو سچائي
پريم رساڻي ٻولي وائي
ماڌو من ۾ سارين ڪرشڻ

۲- پرڀم ۾ پريو نير نماڻان
روئندي روئندي رات وهايان
شو شو چوندي شانتي پايان
اڪبد نام اُچاري

۳- گنگا ڪناري لائي سماڌي
من جي ميٽي سڀ اُپاڌي
سڀ ۾ جاڻي ايش انادي
گيان جو ديپڪ ٻاري

۴- ماڌو مڱا مهر ڪرپالو
دان اهو ڏي داتا ديالو
انت سمي ملان جوت اجالو
وڃان ٻل ٻلهاري

ڀڄن - ٥٨

پتورتا ناري ٺائي - سرڳ تي سنسار کي

۱- نار پنهنجي ڌرم سان تي -
تاري ڪل پروار کي

۲- پتورتا جي ڌرم ۾ -
شڪتي پرٻل آهي سچي

۳- ڌرم جي ٻل سان هلائي -
تيز تي تلوار کي

شبد - ۵۶

لعهنجي اچرج تـرپو ليلا، جيڪي مان نه ڏسان
پيو شيام پسان کيان ڪيڏي وڏائي ظاهري

۱- ڪي تـ شاهہ هئا سلطاني
جن جي در ٽي هئا درواني
سي نہ شاهہ ويا وهي گدا ٿيا
ڪن پيا نہ گدائي ظاهري

۲- ڪي نہ پندا هئا پنداري
ڪندا در در بيک بيڪاري
سي اکين ڏٺا وهي تخت ويٺا
ڪن پيا نہ راجائي ظاهري

۳- هـــيءَ ماڏو عجب مراري
لو نہ رچت رچي بنواري
کيان ڪيڏي صفت آهيان مان نہ ڪمت
پوي ڪل نہ ڪائي ظاهري

شبد - ۵۷

مان نہ رهندس گنـگا ڪناري

۱- گنگا ڪناري ڏيان لـڳائي
درد جو دل پر دونهو دکائي
محبت وارو مچ مچائـــي
پنهنجي من جون واڳون واري

ڀڄن - ٦٠

شيام منهنجي من اندر اکين دواران آءُ تون

١- اکيون تنهنجي اچڻ لاءِ ديوتا دروازو آهه
دير نه ڪر سيگهه اچي وار سٽائو واءُ تون

٢- دل ٻه تنهنجي رهڻ سندو آد ڪان آستان آهه
پريت سان اچ پيرا پري پريتم رکاءِ نانءُ تون

٣- خيال سٺا ڪرم چڱا ۽ جا ڪيم پوڄا تنهنجي
سانورا سادي سودي مهاڻي منهنجي ڪاءُ تون

٤- **ماڌو** منهنجي منٿ هيءَ ۽ اٿيئي ارداس ٻي
منهنجون مدائون نه ڏسي داتا وراءِ ۽ داءُ تون

ڀڄن - ٦١

سواس سمرڻي سوري
ڏاتر لهه ڏوري - ڏاتر لهه ڏوري

١- سواس انمول ماڻڪ موتي
ڄڳمڳ داتا جي تنهن ۾ جوتي
ڏس وجود ۾ ووڙي - ڏاتر لهه ڏوري

٢- سواس مالها سڪ سان سورج
لوڪن لکائي چرخو چورج
جاڙي الک ڪي اوري - ڏاتر لهه ڏوري

٣- **ماڌو** هي تون سواس سڃاڻج
وڃي گروءَ کان شبد اُچارج
ڪنڌ ڪاهن ڪان ڪوري - ڏاتر لهه ڏوري

٤- پتوِرتا ناري هلائي -
پتيءَ کي ست ڪرم ڏي

٥- نيم پوري ڪرم سان ٿي -
شدر ڪي وهنوار ڪي

٦- ماڌو پتيءَ جي پريم سان -
ناري پائي سک سهاڳ جو

٧- هن لوڪ ۾ پرلوڪ ۾ سا -
پائي جس جهنڪار ڪي

ڀڄن - ٥٩

ستگر جو ڏر ڏيان ٿون جاڳي - سچو ڀڳوان ٿون

١- قيصر ڪمڪوءِ جا تلڪ ٻڌائي
ڪر آرتيءَ سان آجيان ٿون

٢- گلن قان جا هار ٻڌائي
سک سان ڪر سنمان ٿون

٣- سرگڻ روپ ستگر جاڳي
ڪر پريم سان پرڻام ٿون

٤- ماڌو مهل جا مولي اٿئي
ڪر پنهنجو ڪلياڻ ٿون

۲- اِڪا پڳڙي مٿي تي آهي
سچو لٽو لڳن تي ناهي
ڦاٽي پير پيا سي نه چيرون ٿيا
ڪيئن وقت ڪاٽيندا هن ويس ۾

۳- هاءِ مٺڙ ٻالڪ دک ڀاري
روئي شيام چوي تي مراري
ڪاٽيندا ڏينهن ڪٿي آئين ڪين هٿي
هاءِ مٺڙ رهندين تون ميس ۾

۴- اچي گلي مايو گرداري
روئي رت اکين مان زاري
نيٽي نار نميا تنهن مان چرن پڇيا
ٿي ماڌو پريم جي ڀيش ۾

شبد - ٦٣

ڪر شڪر رهه شاهه - منهنجا مٺڙا مٺڙا
۱- مال مٺايون ميوا - ڪيئي ڪائن پاپي
تو لئه چٽن جو سواد - منهنجا مٺڙا مٺڙا
۲- رٿ ۽ هاٿي گهوڙا - ڪنهن کي ملن پاپي
هلين تون پيرين پياد - منهنجا مٺڙا مٺڙا
۳- ريشم اوني پٽ - ڪيئي پائن پاپي
تو لئه کدر گوڻ ڪاد - منهنجا مٺڙا مٺڙا
۴- ماڌو محل ماڙيون - ڪنهن کي ملن پاپي
تو لئه ڪکن جو ڪاد - منهنجا مٺڙا مٺڙا

شبد - ٦٢

انت ويلو ڪڄاڻ سهيلو
اهو منهنجو عرض آ

١- اندرابن جو ٽل هجي
مک ۾ تلسي ڏل هجي
گنگا جو پوتر جل هجي
اهو منهنجو عرض آ

٢- گيتا جو پوتر گيان هجي
گرو مورت جو ڌيان هجي
سوهم شبد جو ٻيان هجي
اهو منهنجو عرض آ

٤- ماڌو سواس سهيلو ڪڄاڻ
ڏاڍو ڏون نه ڏهيلو ڪڄاڻ
شانت سک جو ميلو ڪڄاڻ
اهو منهنجو عرض آ

شبد - ٦٣

چوي شيام سندر تون سداما
ٻڌي حال رهين ٻڌان مال رهين
آئين ڪين هلي هن ڏس ۾

١- تون تون ڏينهن وڃايو ڏک ۾
تو تون رات گذاري ٻک ۾

٢- مت مائت مان کو نہ تو جاٹان
پتني پتر نا پرام سڃاڻان
سي نہ سڃهي جئن مون جاتا

٣- راتو ڏينهان درد دکي تو
من اندر ہم مجھ بکي تو
هي انگ اگن ہم راتا

٤- ماڌو روئي رات وهائي
رت رگيا هي ڪپڙا پائي
مان نہ لال لگن لي لاتا

شبد - ٦٧ راڳ تلنگ پيروي

پرتار لمهنجو ٿئي سوامي
هن لوڪ پرلوڪ جو حامي

١- پتي اٿئي پران آڌارو
ڪج نہ لمهنجي پاڻ کان نيارو
اٿئي پورن پد جو ڌامي

٢- پتيءَ کي لون پريو جاڻي
من تن سان ڪج شيو سياڻي
اٿئي ملڪ سڀني جو مدامي

٣- پتيءَ کي شو شنڪر جاڻج
برهما وشنو روپ پڇاڻج
اٿئي انيئي دس آرامي

شبد - ٦٥

اج ڪان وٺي اي ڪنبي
لـو ۾ ڪنبا نـه ٽينڊا
ساڌن جا شيواڌاري - مورئون منبا نه ٽينڊا

١- ٽينڊا پـنبارا پاري - رهندا به شيواڌاري
هلندي چالدي ٺلندي - ڪڏهن ٺنبا نه ٽينڊا

٢- لڳندا رهندا ميلا - ايندا سولن شرڌالو
چڙهندئون رهندئون ڏيگيون -
گـم پـي هنبا نه ٽينڊا

٣- رهندي لـو ۾ به چـايـا
پهندئون مـرادون من جون
ڦلندا رهندا ڦاڙا - ٽيڙا ڏنبا نه ٽينڊا

٤- ستگر ڏني سمجهاڻي - ماڌو سمجه واري
صدقي سدائين ساوا - نمڌڙ ننيا نه ٽينڊا

شبد - ٦٦ راڳ تلنگ پيروي

سنياس پالومون مالا، ڇڏي سب جڳت جا ٽالا

١- گاي ڪنٺي مالها پائي
جان جسم لي خاڪ لڳائي
مان نه ڪمبل ڪنن ۾ پالا

شبد - ٦٩ ضلع ٺوڙي

ورتو جنم اچي جگديش سچي
هن ڀونء جي ڀار اُتارڻ لئي

١- وڌي پاپ ويو ته پاپين ۾
ٿيو شور گهڻو سنتاپن ۾
وهيو ڪوڙو قلم ته ڪاپين ۾
تنهنکي سچ سان صاف سنوارڻ لئي

٢- رهيو ڪرمڪ ۾ نه گيان سچو
رهيو آتم جو نه ڌيان سچو
رهيو ڌرم سندو نه نيشان سچو
سڀ ساڌن صاف سيکارڻ لئي

٣- ڏسي ڀونء مٿان ته ڀار گهڻو
دکي دشٽن کان بيزار گهڻو
ٿيو شيام سندر لاچار گهڻو
سي دشٽ دفع ڪري سارڻ لئي

٤- ڏسي پريمين ۾ ته پياس گهڻي
رهي هردم دل ۾ آس گهڻي
رهي ماڌو من ۾ خواهش گهڻي
تن کي پرم جي پيالي پيارڻ لئي

٤- ٻڌي اتڻي پورن داتا
سڀ دک ۾ سڀ هنڌ سهائتا
ڪر ماڌو ٻنهن کي نمامي

شبد - ٦٨ راڳ ڀيروي

درويش جي عجب خيالي جاڻن سي درويش

١- ڪڏهن گهمن سي ننگي پيرن
ڪڏهن شاهاڻي ويس
ڪڏهن گيروءَ جا ڪپڙا پائي
لال قرن ٿا لبيس

٢- ڪڏهن جهلائن ڇتر سر تي
ڪڏهن ٻيولي ڀيس
ڪڏهن منڊائن سر کي سائين
ڪڏهن رکائن ڪيس

٣- ڪڏهن رهن سي اندر غفا جي
ڪڏهن گهمن ٿا ديس
ڪڏهن مانُ ۾ مون لڳائن
ڪڏهن ڪرن اُپديش

٤- ماڌو مست رهن سي موج سي
ڇڏي او ننگ آديس
درويش جا رايا سچ پچ
جاڻن سي درويش

شبد - ٧١ سر ڀيروي

اٿي ساجهر ڪر تہ سڀاڳي
ڇڏي ننڊ گهڻي ڪر ياد ڌڻي
ماڻ محبت واري ماڻڻ کي

١- تو تہ ڏينهن وڃايو گهمندي
تو تہ رات گنوائي سمهندي
پنهنجو پاڻ ڪيءِ ڪوڙو ماڻ ڪيءِ
لاٿءِ موهہ مايا جي داغ کي

٢- هي عمر وڃي ٿي هلندي
ٽڪي پهر ننديءَ جيئن وهندي
ڏيان ڌار سگهو هل پار سگهو
لنگهي ٿوهہ چولن جي چاڻ کي

٣- ڏس پهر گهڙي هي پلڪ وئي
لڏي لوڪ منجهان هيءَ خلق وئي
تنهنجي اڄ سڀاڻي ٿيندي چاڻ پڇاڻي
ڪيئن جهاڳيندي هن جهاڳڻ کي

٤- هيءَ ماڏو ننڊ اڀاڳي
جپ نام گروءَ جو جاڳي
اوڍيا موهہ واري ڪٽي ترت جاري
وار وارث ڏي تون واڳڻ کي

شبد - ٧٠ سر ڀيروي

مان نه ڏوهه ڪيو آ ڪهڙو
نه تو شيام اچي سڪ ڌام اچي
منهنجو جيئڻ اجا جيڏيون

١- مان نه پرچهي پير نه پالو
مون سان شيام نڀاهه ناتو
پيڙي پنڌ پڇا مان نه روز لڇان
رئان واٽ واجهايو جيڏيون

٢- مان نه پل پل شام پڪاريان
روئي آب اکين مان هاريان
نه تو طعام وڻي گهر ڌام وڻي
ڏاڍو سڪ ستايو جيڏيون

٣- ڏاڍو ورهه وڇوڙو ڀاري
ڏئي شيام وڃو نه مراري
ڪيان ڪئن هاڻي، ڏکان ڪنهنجي ٽاڻي
نئون نينهن لڳايو جيڏيون

٤- مان نه ماڌو ڏوهه بخشايان
منهنجي بالا ڳچي ڳل پايان
سڪي مون سان ملي ڪيو منت هلي
سندر شيام سرچايو جيڏيون

شبد - ٧٣ سر ڀيروي

سچا ستدارائڻ سوامي،
تنهنجا گڻ گيت ڳايون ٿا
جهڪائي سِس تو ڏسان،
اگيان تنهنجي نمايون ٿا

١- ڪيا هن پاپ جي پريو،
اسان پنهنجي حياتيءَ ۾
تنهنجي ٿي نام سان سوامي،
ڪيل پاپ مٽايون ٿا

٢- وڃائي عمر آ ساري،
ٻهاري هيءَ ڀرائيءَ ۾
ٻڌي ٻانهون ٻريو تو ڪان،
ٻڌيون تو ڪان بخشايون ٿا

٣- رهي اگيان جي اندر ۾،
ڪيو نا ڪم نيڪيءَ جو
تنهنجي ٿي گيان سان سوامي،
اوديا اوندهه مٽايون ٿا

٤- رهي ماڻو اسان لي تل،
سدا آسيس هي سوامي
تنهنجي پوڄا ڪري پل پل،
آتم آنند پايون ٿا

شبد - ٧٢ سر ڀيروي

پسڻ چاهين جي پرڀوءَ کي
تہ ڪر ويراڳ وراڳي
ڇڏي سڀ دور دنيا جا
ماڻج تون ماڳ وراڳي

١- ڪيئہ پاپن سان ڪارو
ادا تون هن اڇيءَ دل کي
تہ ميٽي ڇڏ مدائيءَ جو
دل تان داغ ويراڳي

٢- مايا جي موهہ ۾ ڦاسي
ڪيو تو پاڻ کي قابو
تہ مايا جي موهہ کي ڇڏي تون
ٻرهہ جي آڳ وراڳي

٣- وشين جي واسنا وس ٿي
ٻڌو تو پاڻ ڪرمن ۾
تہ ڪاٽي ڇڏ قلابت مان
وشين جو راڳ وراڳي

٤- ويراڳ جي وروڌن ۾ وڌهي
ڪوري ڪي ڪاپڙا جيءَ مان
تہ ماڌو تون ماڻين مل ۾
سچو سهاڳ وراڳي

شبد - ٧٦ سر ڀيروي

اوکي سجهي ٿي اڳي راهه، ڏاڍي زاري زاري

١- گهاٽو آ جهنگل ڀياو، اُنسان آ هلڻو اڪيلو
ڪانهي وچڙ جي ٻي واهه، ڏاڍي زاري زاري

٢- گوڙ سنگهن جي آ، راڙ رڇن جي آ
سڻي سگهي ٿو وڃي ساهه، ڏاڍي زاري....

٣- وات لسي وهري ڀيا، وڙهن گهڻيئي ڀيا
پيڙي سي ڪن تا ڀاهه، ڏاڍي زاري....

٤- ماڏو موت چاڙهي، ڏاڍي آ مشڪل ياري
نات تون پنهنجي ڪر نگاهه، ڏاڍي زاري....

شبد - ٧٧ سر پهاڙي

سچ چئه تان سندر شام ڪيئن توکي پرچايان

١- جي چوين ته ڪفني پائي، ڪيس رکايان
ڪرتال ڪنجهيون ساڻ کڻي، رباب وڄايان
لڳين لائي خاڪ ڀاڻ، جوڳڻ بڻايان

٢- جي چوين ته چندن کڻي، تلڪ لڳايان
پريم سان پوڄا ڪري، چنور جهلايان
آرتي ناهي رام اڳيان، تنهنجي گهمايان

شبد - ٧٤ سر ڀهاڙي

سهڻو سهڻو ڪجان، پريو انت ويلو سهڻو ڪجان

١- ڏکيا ڏينهن سوامي اچن جي ڏکن جا،
ڏکن ۾ نه ڏاتار ڏکيو ڪجان

٢- هميشه هر شل رهي ڌيان هي،
ورونهن وارو پريو نه وڃاو ڪجان

٣- سهي سُور سختيون جهان سدا
نه گهاري گهٽيءَ ۾ ڳهيلو ڪجان

٤- اچي موت ماڌو جي منهنجي مٿان،
پريو انت وڃائي تون ميلو ڪجان

شبد - ٧٥ سر ڀهاڙي

مري وڃ مري وڃ، مري وڃ مري
ادا جيئري جڳ ۾، مري وڃ مري

١- رهي رات ڏينهان، فقر ۾ فراق
ڳارائي انهيءَ ۾، ڳري وڃ ڳري

٢- سهي سُور سختيون، ۽ سهه سدا
انهيءَ جوش ۾ ڏون، جري وڃ جري

٣- ٻاري مچ من ۾ ٿون، محبت سندو
سدا سڪ سچيءَ ۾، سڙي وڃ سڙي

٤- ماري پاڻ ماڌو، مٿيءَ سان ملاءِ
لنهن ڪال ڪي چڙهه، ٺري وڃ ٺري

شبد - ٧٩ سر وهاڳڙ

انيڪ ديس ۾ ڪير ڀٽڪائي گيان گيان

١- هل ستگر جي در ڪاهي
ڏي سيس ڀيٽا ۾ لاهي
شانت سروپ ۾ ڪير سمائي گيان گيان

٢- سچو گيان گروءَ کان پائج
سڀ ڀولا ڀرم ڀلائج
ڪرم جي ريکا ڪير مٽائي گيان گيان

٣- لهه گيان سان گهر لون آدي
جيڪر **ماڌو** آهه بنيادي
مڪتي پد سان ڪير ملائي گيان گيان

شبد - ٨٠ سر بلاول

ناهه سڪيلو، محبت مارگ، پرجهي پير ڌون پاءِ

١- واٽ ڪٺن ٿئي پريم پنٿ جي
ناهي ڪانئر جي جاءِ پريتم
نيڻهن لڳائڻ ٿورو نڀائڻ، مشڪل شيخ ڀڃاءِ

٢- ڪيٿي نيهي اٺي سنيهي
رهيا ڀوءِ ڀڃڻاءِ پريتم
جيٿري مرڻو مري جيئڻو، ڪرڻو سيس فداءِ

٣- راهه انهيءَ تي رت جون ندييون
نيڻهن جو نيڙو لڳاءِ پريتم
سورهه گهر ندا مور نه مڙندا، **ماڌو** هيٺين هنڀاءِ

٣- جي چوين ته ريشم سندا، ويس ٺهرايان
ڪنبن پائي ڪنبل، مٿي مڪٽ رکايان
هيرن سندا هار پرئي، لوڪــي پهرايان

٤- جي چوندين ته شيام اچي، سيس نمايان
تن من سندي ڀيٽا وري، ڏن ٻي چڙهايان
ماڌو آزي مست ڪري، موهن منايان

شبد - ٧٨ راڳ پهاڙي

تون جاڳ جاڳ، تون ٿيءُ سجاڳ هي ٻندا
تون جاڳ جائي هاڻي پائي، ندب نه نياڳي گهر جي

١- ندب ناداني نــرڪ نشاني،
هتي نه لاڀ هتي جي هاڻي
نام نفعي لاءِ پاپ دفع لاءِ،
ورونهن ويراڳــي گهرجـي

٢- ويل وڻڻ جي آهه ڪٽڻ جي،
جنم جنم جي لاڀ لٽڻ جي
ٻنهنجي سهنجي لاءِ دکئي اهنجي لاءِ
ساجـهر سجاڳــي گهرجـــي

٣- جوڳي جاڳي ڪر تون سجاڳي،
ماڌو اوڏيا ندب نياڳــي
نام سچي لءِ شيام سچي لءِ،
ادا اوجـاڳــي گهرجـــي

شعر

هوس هڪ ڏينهن گود ۾ لال ٿي ليٽو امان
اڄ اُڇلين ٿي گود مان ڇا ٿو ڏسان سپنو امان
ڇا ٻچي کي ماءُ پنهنجي ٿي پياري زهر اڄ
هٿ هٿ ڪرين قتلام ٿي خنجر ڪڍي تہ ڪٺو امان
بس امان مون هاڻي ڄاتو ٿي اُڇلي تون آگ ۾
ڇا لڙڪ جي باھ جو اڄ ٿي پائين ڪفن امان
چاهي مران چاهي سڙان ۽ جي اچي تلوار پئي
پر مان نہ پاپا نرڪ جي اگني سندو دفن امان
ماڌو جهڙي جان هيءُ ڪريو ٽڪر تلوار سان
پر آهي زبان سان موٽڪي هري جپڻ امان

شعر

ايشور جو روپ هي تو لئہ تنهنجو پرڪار آ
ساڪيات مورت شو جي ڪارڻ سڄو ڪرتار آ
پتي برهما ڄاڻ تون پيدا ڪندڙ پرڀو سڄو
پتي وشن روپ ڄاڻ وشو جو آڌار آ
پتي شنڪر ديو آ هرتا ساري سنسار جو
پتي وياپڪ برهم روپ وشو جو رکوار آ
پتي ديون ديو ماڌو پوڄا تنهن جي ڪر سدا
پتي رڌ سڌ رام ۽ موکيہ سندو داتار آ
۽ جيڪا پتي ورتا استري آهي ان جي لاءِ
هي سڄو سنسار سرڳ سمان آ.

شعر

ڏئي جيئاري گانھہ ناما مير منهنجي فرمان کي
مان ڏسان طاقت آ ڪهڙي تنهنجي شري ڀڳوان کي
دير ايڏي ڪين ڪر تون ڳڻتون جهاري جلد ڏي
پا نہ مير هاڻي اسان جي سيکھہ ۾ اسلام کي
جي مڃيندي هي پٽي تہ سان لاھہ سر جو آسرو
پس وھائيندس لهو مٿان هن خوني ڪرپان کي
سمجهہ ڌاري سيکھہ ماڌو هاڻ ڏي هڪڙو جواب
گانھہ جهار جلد تون پا ڪر نڇاور جان کي

شعر

مير چيو منهنجو ٻچا وڃي شريعت ڪر اختيار تون
ڪري قبول اسلام کي ڇڏ ڌرم جي پچار تون
موت کان بهتر ٻچا آھي جيئڻ سنسار ۾
تنهنڪري تلوار کان وڃي دين ڪر درڪار تون
جي هوندي جيئرو ٻچا تہ منهن ڏسنديس مان پيئي
نا تہ هو اديس مان هتي ۽ تيندين وڃي سنگهار تون
جي مڃين منهنجو چيو تہ وقت اچيا پيو
ڪر پاسو ڪال کان ڪر جان کي تہ پيار تون
مير ٻچا ماڌو هاڻي هي نصيحت نيڪ تون
مڃل جلد هي ماءُ سندي ڏيئي هٿڙا جهار تون

شبد - ٨٣ سر توڙي

سڻ ٻچا گوپيچندا، ڇو ٿو ڪرين سينگار لون
ڄاڻ دنيا هيءَ فاني، ڇو ٿو سڀ وهنوار لون

١- سون جهڙي ديهه سندر، هٿي تنهنجي ٻه پتا سندي
سا ٻه جلي خاڪ ٿي ويندي، ڏس ڪري ويچار لون

٢- راڄ راڻيون محل ماڙيون، ڪين سي سنگ ۾ هلن
ٻوءِ پائين ٿو اڇا پيسي، ڇو گهائي ۾ هار لون

٣- ٿي جوان مان هاڻ لوڪي لاءِ ريشم جا وڳا لون
پاءِ ڪندل ٻهر ڪفني، وڃهه مٺي ۾ چار لون

٤- مڃ چيو منهنجا ٻچا، لون وٺ فقيري ويس ڪي
اُٿي اُٿي سيگهه ماڌو، ڪر اهائي ڪار لون

شبد - ٨٤ سر توڙي

هاءِ اڄ وڇوڙو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾
ڏکن جو ڏهارو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾

١- رام سيتا لئه ڦري، لڇمڻ وڇوڙي ڏار ڪيو
موت سو مارو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾

٢- تارا وڇوڙي ڏار ڪئي، اڄ هرشچندر سنيواد کان
ڦهري سو ڪتارو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾

٣- هاءِ قسمت جا جوان مان، ڪرم واري ليک کي
ڪال سو ڪهاڙو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾

٤- اڄ وڇوڙي ڏار ڪيو، ماڌو منو منتار لون
سيني جو ساڙو وڌو، قسمت اسانجي وچ ۾

شبد — ٨١ راڳ وهاڳ

اي داتا تون سمجهه وارا، دل دغا کان ڪر پري
جو ڪري سو نيت ڏي هن لوڪ، پا جم پر پري

١- هي دغا ناهي هميشهه، ڪنهن سان حامي هي ادا
جو ڪري تنهن جيو جون، پارون پٽي پرزا ڪري

٢- جو پرائي ڪڏ کٽي ٿو، تنهن ۾ ڪرندو سو ضرور
جو جلائي ٻين کي سو، پاڻ ٻرندي ۾ سڙي

٣- جو مندائي ٿو ڪري، من سان ڳجهي ڪنهن جيو جي
نيت تنهن جي سر مٿان، ايشور ڳجهي آفت ڌري

٤- ماڌو مندائي جو ڪري، ايشور سندي اولاد سان
سو ڪمو ٿي ڪوڙهه ۾، پاپي مندائيءَ سان مري

شبد — ٨٢ سر تو ڙي

ڏي ٻکيا ماتا اچي، ٻنگلا کٽي تون پيار سان
مان آيس جوڳي هلي، سنگر سندي دربار سان

١- اسين جوڳي در در سندا، آهيون ٻڪاري هي امان
جي ملي ٻکيا وتون ننڍ، منگو وڃي ٻي دوار مان

٢- ڌرٽو ماري در مٿان، جوڳن سو نهين ٿو ڪينڪي
سڪ سان ملي سوئي وتون، ناخوش ۽ اهنڪار مان

٣- سو مونکي ٿيو گهٽو، نڪتي گرو گورک وٽان
ڏي ٻکيا هٿ سان اچي، پوڄن سندي پنڊار مان

٤- رمتا نوگي آهيون، ماڌو اسين سڀ در سندا
پان سڪا ٽڪڙا کائي، پان پيٽ پاليون چار سان

پراڻا اسڪولن لاءِ

ٿنهنجو ٿـہ شان سائين، صد بـار آهہ شاني
پنهنجي ميا جو ڏي ٿون، داتار دان داني

١- پريل پندار ٿنهنجو، فضلي آهي اصل ڪون
ٿنهنجي خيرات خاوند، سڀ ڪي ملي مهماني

٢- عملي ٿـون آنهن عاقل، هـر هنر ۽ علم ۾
پـيـدا ڪيو عـقـل سان، جنسار تو جهاني

٣- قدرت تنهنجي تہ قادر، قائم آهي ڪريما
جنهن سان بنايو جنسي، هي سير تو سيلاني

٤- رحمت تنهنجي تہ رازڪ، ماڻو آهي ملڪ ٿي
ڏاتو ڏي ذات پنهنجي، رهي راتب هي لاثاني

شبد ـ ٨٥ سر آسا

١ـ جنهن ڪي پريم پياڪ سنمک ٽنهن جي سپرين
پرچو رهي پنڌ ۾ پنهنجي دوت دلي
پائي سک سروپ جو ڪنهن سان ڪين سلي
هلي ڪين چلي، جو جاڻ وڃائي پنهنجي
جنهين منجهه مٺيا سي پاڻيهي پڌرا
لوڙي در در ديوان جيان ٻن ٻنج ڪٽا
پيا گهوري لوڪ گهٽا سوامي سٽيان ٽن مٿان
٢ـ لڌو جنهن ڏٺي گر گم پنهنجي گهر مون
سامي ٽنهنجي سک جي کوڙي ڳالهه ڳٽي
لوڙي پئي پنج ڪٽي ٽه ٻه راجا رانول ديس جو
اکئين ڏسي وچار ڪن سٽيءَ ٽي نا هلي
پرمت ڪان پاسو ڪري پنهنجي سوت سنڀار
ملي ساڌ سنگت سان من جون واڳون وار
پائي ٻنڌن پار ٿي، **ماڌو** موهن سين ملي

شعر

وهوا اڄ درشن ٿيو، شري ستگرو مهراج جو
ڀاڳ جاڳيا ڪرم ڦليا، مک ڏٺو سرتاج جو
تاپ ۽ سنتاپ سان هيءَ جان ساڙي ٿي جلي
ٿي وئي سيتل ۽ سندر پائي ڏيان گڙواج جو
آش هئي منهنجي اندر ۾ شل ملا هڪوار مان
اڄ اميدون سب پنيون درشن پائي ديوراج جو
هٿ ٻڌي هاڻي نمي **ماڌو** ڪيون پرڻام ٿا
شل رهي اسان مٿان هٿڙو گرن جي ٻاجهه جو

آئم اسٿنت وچن ڪي پوري، يوگي اِند ريہ جتي
پرم اُڌاري ڌيرج ڌاري، پرم اَگاڌ متي
ڌن ڌن مات پتا ڪل ٽيرا، ڌن ٽوَ ساڌ سڄان
ڌن سود يس جهان ٽم جنميا، ڌن ٽوَشپ اسٿان
سر نرمن جن هرجن گن جن، گاون گن ٽمري
اَنت نہ پاۓ سڪي نر ڪوئي، مهمان اَپر پري
جو جن ٽيري آرتي گاوي، پاوي سو مڪتي
ساڌ سنگت ڪو هردم ديڄي، پورڻ گرپگتي

ڇـنـد

سرؤ سروپم آد اَنـوپم پورمي پوپم پيہ پانا
اَنتنہ او پم چايہ نہ ڌوپم ڪايت ڪوپم ڌر ڌيانا
رهسيہ رامر دايڪ ڌامر نت نسڪامر نرباني
پاد نامرنش دن شامرشري ٽيڌون رامر گرگياني

ڇـنـد

چانول چندن ڪنگو قيصر، ڦولن ڪيِ ورڪا وڪائو
نرشنگهہ گومکہ پيري باجا، طبلا سرندا جهانجهہ بڄائو
پر پر ديپڪ پورڻ گيهہ سين، اگربتي اَرڌوپ جلائو
آرتي ساج ڪرو بهہ سندر، سنگرڪي جڳڪار بلائو

اوم شري ستنام ساکِي

آرتـــي

ستگرو سوامِي ٽيئُون رام مهراج جن جي

جَيَ گر ٽيئُون رام سوامِي، جَيَ گر ٽيئُون رام
پر اُپکاري جگت اُڌاري، تم هو پورڻ ڪام
جب جب پريمن نج هت ڪارڻ، تمڪو پڪارا
تب تب گر اوتار ڌري تم، سب ڪو نستارا
پريم پرڪاشي منڊ لاچاريه، منتر ساکي ستنام
ڌرم سناتن ڪي پرچارڪ، نيت نپرڻ اپرام
ديش وديش م منڊلي ڪر، پاونڊي اُپديش
آتم روپ لکايا سڀڪو، هريا تاپ ڪليش
پورڻ اَچل سماڌي تيري، سڌ آسن براجي
روپ منوهر سندر لوچن، ديکت من گاجي

"اوم شري ستنام ساکي"

"آرتي"

"سوامي ماڌوداس جي مهراج"

اوم جئہ سوامي ماڌو داس-جئہ شري سوامي ماڌوداس
مهنت منو منتار هئين تون - سڀ جي پڄائين آش....

١- جنم وٺي ٻچپن کان تو هئي - ڀڳتي ڪئي نشڪام
برهم گياني هو ستگرو تنهنجو - سوامي ٽيئو نرام....اوم

٢- تياڳي ويراڳي ۽ جوڳي جتي هئين - پورن تون ودوان
راڳ ۾ تنهنجي راز پريل هو - دل ۾ تنهنجي ڀڳوان....

٣- رڳ رڳ ۾ تنهنجي پيار سمايل - سڀ کي مست ڪيو
منهن ۾ تنهنجي مٺيا اهڙي - سڀ کي موهي ڇڏيو....

٤- صبر شڪر هو مک ۾ تنهنجي - عجيب تنهنجي ڀڳتي
راضي هردم رهين رضا ٿي - ڌن تنهنجي جڳتي....اوم

٥- دل ڪولي تو دان ڪيو هو - دانين ۾ داسي
خوش ٿي ڪاراڻو هو تو سڀ کي - سنت هئين سنماني....

٦- رڌي سڌي ۽ جا مالڪ - تنهنجو وچن هئو وردان
سوالين جا تو سوال پڄايان - ترڌن ڪيا ڌنوان....اوم

٧- جيڪو تنهنجي آرتي ڳائي - دل ۾ رکي وشواس
شيش جهڪائي سنگت تو در - ڪارج ڪر تون راس....

چهند

آش وَندي گر ٽو در آئي، ٽم بن ٽورنڪائي
ٽون هر داتا، ٽون هرماتا ميري آش پڄائين
پايه پلوُ مَئن مير پيادي، آيس هيت منجهائين
ٽن من ڌن ارداس ڪري مَئين مانگت نام سنيهي
نام ٽمهارا صابت ڪر مَئين ڌ و سان پاپ سيپيڻي
کهي ٽيڻون گر لوڪ ٽين ۾ آوا گون مٽائين